

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSDIREKTIV (EU) 2019/1024**av 20. juni 2019****om åpne data og viderebruk av informasjon fra offentlig sektor****(omarbeiding)**

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 114,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽¹⁾,

etter samråd med Regionkomiteen,

etter den ordinære regelverksprosedyren⁽²⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/98/EF⁽³⁾ er blitt betydelig endret. Ettersom det skal gjøres ytterligere endringer, bør nevnte direktiv av klarhetshensyn omarbeides.
- 2) I henhold til artikkel 13 i direktiv 2003/98/EF, og fem år etter vedtakelsen av europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/37/EU⁽⁴⁾, som endret direktiv 2003/98/EF, har Kommisjonen etter samråd med berørte parter vurdert og gjennomgått virkemåten til direktiv 2003/98/EF innenfor rammen av et program for målrettet og effektiv regelverksutforming.
- 3) Etter samråd med berørte parter og i lys av resultatet av konsekvensanalysen, anså Kommisjonen at tiltak på unionsplan var nødvendig for å håndtere gjenstående og nye hindringer for omfattende viderebruk av informasjon fra offentlig sektor og informasjon som er offentlig finansiert i Unionen, for å bringe den rettslige rammen å jour med utviklingen innen digital teknologi, og for å fremme digital nyskaping, særlig med hensyn til kunstig intelligens.
- 4) De vesentlige endringene som innføres i lovteksten for fullt ut å kunne utnytte potensialet i informasjon fra offentlig sektor for den europeiske økonomien og det europeiske samfunnet, bør fokusere på følgende områder: levering av sanntidstilgang til dynamiske data gjennom tilstrekkelige tekniske midler, økning i utleveringen av verdifulle offentlige data til viderebruk, herunder fra offentlige foretak, forskningsutøvende organisasjoner og forskningsfinansierende organisasjoner, håndtering av framveksten av nye former for avtaler om enerett, bruk av unntak fra prinsippet om å pålegge gebyrer som tilsvarende marginalkostnaden, og forholdet mellom dette direktiv og visse beslektede rettsakter, herunder europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/679⁽⁵⁾ og europaparlaments- og rådsdirektiv 96/9/EF⁽⁶⁾, 2003/4/EF⁽⁷⁾ og 2007/2/EF⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ EUT C 62 av 15.2.2019, s. 238.

⁽²⁾ Europaparlamentets holdning av 4. april 2019 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 6. juni 2019.

⁽³⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/98/EF av 17. november 2003 om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor (EUT L 345 av 31.12.2003, s. 90).

⁽⁴⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/37/EU av 26. juni 2013 om endring av direktiv 2003/98/EF om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor (EUT L 175 av 27.6.2013, s. 1).

⁽⁵⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/679 av 27. april 2016 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger samt om oppheving av direktiv 95/46/EF (generell personvernforordning) (EUT L 119 av 4.5.2016, s. 1).

⁽⁶⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 96/9/EF av 11. mars 1996 om rettslig vern av databaser (EFT L 77 av 27.3.1996, s. 20).

⁽⁷⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/4/EF av 28. januar 2003 om offentlig tilgang til miljøinformasjon, og om oppheving av rådsdirektiv 90/313/EØF (EUT L 41 av 14.2.2003, s. 26).

⁽⁸⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/2/EF av 14. mars 2007 om opprettelse av en infrastruktur for geografisk informasjon i Det europeiske fellesskap (INSPIRE) (EUT L 108 av 25.4.2007, s. 1).

- 5) Tilgang til opplysninger er en grunnleggende rettighet. I Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter («pakten») er det fastsatt at alle har rett til ytringsfrihet, herunder frihet til å ha meninger og til å motta og meddele opplysninger og ideer uten innblanding fra offentlig myndighet og uten hensyn til grenser.
- 6) Paktens artikkel 8 garanterer retten til vern av personopplysninger og fastsetter at slike data skal behandles på tilbørlig måte for angitte formål og på grunnlag av den berørte persons samtykke eller annet berettiget grunnlag fastsatt ved lov, og er underlagt kontroll av en uavhengig myndighet.
- 7) I traktaten om Den europeiske unions virkemåte er det fastsatt at det skal opprettes et indre marked og innføres en ordning som sikrer at konkurransen på det indre marked ikke vrís. Harmonisering av medlemsstatenes regler og praksis i forbindelse med bruken av informasjon fra offentlig sektor bidrar til at disse målene nås.
- 8) Offentlig sektor i medlemsstatene samler inn, produserer, reproducerer og formidler et bredt spekter av informasjon på mange områder, for eksempel informasjon om sosiale og politiske forhold, økonomi, geografi, meteorologiske og seismiske forhold, turisme, næringsliv, patentrettigheter og utdanning. Dokumenter produsert av offentlige organer i den utøvende, lovgivende eller dømmende makt utgjør en omfattende, variert og verdifull samling ressurser som kan være til gagn for samfunnet. Når slik informasjon, som omfatter dynamiske data, framlegges i et vanlig brukt elektronisk format, gir det borgere og rettssubjekter mulighet til å finne nye måter å bruke dem på og til å skape nye og nyskapende produkter og tjenester. Medlemsstatene og offentlige organer kan i sitt arbeid for å gjøre data lett tilgjengelige for viderebruk, nyte godt av og motta tilstrekkelig økonomisk støtte fra relevante EU-fond og -programmer, noe som vil sikre omfattende bruk av digital teknologi eller digital omstilling av offentlig forvaltning og offentlige tjenester.
- 9) Informasjon fra offentlig sektor utgjør en ekstraordinært datakilde som kan bidra til å forbedre det indre marked og utvikle nye anvendelsesområder for forbrukere og rettssubjekter. Intelligent bruk av data, herunder ved å behandle data med applikasjoner for kunstig intelligens, kan medføre store endringer i alle sektorer i økonomien.
- 10) I direktiv 2003/98/EF er det fastsatt et sett av minsteregler for viderebruk av dokumenter som offentlige organer, herunder utøvende, lovgivende og dømmende organer, i medlemsstatene er i besittelse av, og for hvordan slik viderebruk kan lettes i praksis. Etter at det første regelsettet om viderebruk av informasjon fra offentlig sektor ble vedtatt, har mengden data i verden, herunder offentlige data, økt eksponentielt, og nye typer data blir hele tiden generert og samlet inn. Samtidig skjer det en kontinuerlig utvikling av teknologier for analyse, utnyttning og behandling av data, for eksempel ved maskinlæring, kunstig intelligens og tingenes internett. Denne raske teknologiske utviklingen gjør det mulig å skape nye tjenester og nye anvendelsesområder som er basert på bruk, aggregering og kombinerings av data. Reglene som første gang ble vedtatt i 2003, og endret i 2013, holder ikke lenger tritt med disse raske endringene, og resultatet er at man kan risikere å gå glipp av de økonomiske og sosiale mulighetene som viderebruk av offentlige data gir.
- 11) Utviklingen mot et databasert samfunn, der data fra forskjellige områder og virksomheter brukes, påvirker livet til alle borgere i Unionen, blant annet ved at de får tilgang til og mulighet til å tilegne seg kunnskap på nye måter.
- 12) Digitalt innhold spiller en viktig rolle i denne utviklingen. Innholdsproduksjon har i de senere årene ført til at det raskt er blitt skapt nye arbeidsplasser, og utviklingen fortsetter. De fleste av disse arbeidsplassene blir skapt av innovative nyetablerte foretak og små og mellomstore bedrifter (SMB-er).
- 13) Et av hovedformålene med å opprette det indre marked er å skape vilkår som fremmer utviklingen av tjenester og produkter i hele Unionen og i medlemsstatene. Informasjon fra offentlig sektor eller informasjon som er samlet inn, produsert, reproduisert og formidlet i forbindelse med en offentlig oppgave eller tjeneste av allmenn interesse, er et viktig utgangsmateriale for produkter og tjenester med digitalt innhold, og vil bli en enda viktigere innholdskilde

gjennom utviklingen av avansert digital teknologi, for eksempel kunstig intelligens, distribuerte databaser og tingenes internett. En bred geografisk dekning på tvers av landegrensene vil også være vesentlig i denne sammenhengen. Det forventes økte muligheter for viderebruk av slik informasjon, blant annet for å gi alle foretak i Unionen, herunder svært små og små og mellomstore bedrifter og det sivile samfunn, mulighet til å utnytte sitt potensial og bidra til økonomisk utvikling og å skape og verne arbeidsplasser av høy kvalitet, særlig til nytte for lokalsamfunnene og for viktige samfunnsmessige mål, for eksempel ansvarlighet og åpenhet.

- 14) Det å tillate viderebruk av dokumenter som offentlige organer er i besittelse av, gir merverdi til nytte for viderebrukerne, sluttbrukerne og samfunnet generelt, og i mange tilfeller også for det offentlige organet selv, gjennom å fremme åpenhet og ansvarlighet og generere tilbakemeldinger fra viderebrukere og sluttbrukere, noe som gir det aktuelle offentlige organet mulighet til å forbedre kvaliteten på informasjonen som samles inn og gjennomføringen av sine oppgaver.
- 15) Det er betydelige forskjeller mellom medlemsstatenes regler og praksis i forbindelse med bruken av informasjonskilder i offentlig sektor, noe som hindrer full utnyttelse av det økonomiske potensialet i denne viktige informasjonskilden. Det bør også tas hensyn til det faktum at offentlige organers praksis for bruk av informasjon fra offentlig sektor fortsatt varierer fra medlemsstat til medlemsstat. Det bør derfor sikres et minstenivå for harmonisering av nasjonale regler og praksis for viderebruk av dokumenter fra offentlig sektor i tilfeller der forskjeller i nasjonale forskrifter og praksis, eller manglende klarhet, hindrer det indre marked i å virke på en tilfredsstillende måte og en hensiktsmessig utvikling av informasjons-samfunnet i Unionen.
- 16) Åpne data som begrep forstås vanligvis som data i et åpent format som kan brukes fritt, brukes på nytt og deles av hvem som helst for et hvilket som helst formål. Retningslinjer for åpne data som oppmuntrer til bred tilgang til og viderebruk av informasjon fra offentlig sektor for private eller kommersielle formål, med få eller ingen rettslige, tekniske eller økonomiske begrensninger, og som fremmer spredning av informasjon ikke bare for markedsdeltakere, men hovedsakelig for offentligheten, kan spille en viktig rolle i arbeidet med å fremme sosialt engasjement og få fart på og fremme utviklingen av nye tjenester basert på innovative metoder som kombinerer og utnytter slik informasjon. Medlemsstatene oppfordres derfor til å fremme generering av data basert på prinsippet om «innebygd åpenhet og åpenhet som standardinnstilling» med hensyn til alle dokumenter som hører inn under dette direktivs virkeområde. Når de gjør dette, bør de sikre et ensartet nivå for vern av mål av allmenn interesse, for eksempel offentlig sikkerhet, herunder når det gjelder følsomme opplysninger om beskyttelse av kritisk infrastruktur. De bør også sikre vern av personopplysninger, herunder dersom opplysningene i et enkelt datasett ikke utgjør noen risiko for å identifisere eller peke ut en fysisk person, men som kan medføre en slik risiko dersom de settes sammen med andre tilgjengelige opplysninger.
- 17) Uten et minstenivå for harmonisering på unionsplan kan dessuten nasjonale lovgivningstiltak, som allerede er iverksatt i mange medlemsstater for å møte de teknologiske utfordringene, føre til enda større forskjeller. Virkningene av slike lovgivningsmessige forskjeller og usikkerhet med hensyn til lovgivningen vil bli større i takt med utviklingen av informasjonssamfunnet, som allerede har medført en sterk økning i bruken av informasjon på tvers av landegrensene.
- 18) Medlemsstatene har utarbeidet retningslinjer for viderebruk i henhold til direktiv 2003/98/EF, og enkelte av dem har vedtatt ambisiøse strategier for åpne data for å gjøre viderebruk av tilgjengelige offentlige data enklere for rettssubjekter og foretak, utover det minstenivået som er fastsatt i nevnte direktiv. Det er en risiko for at ulike regler i medlemsstatene fungerer som en hindring for tilbud av produkter og tjenester over landegrensene, og hindrer at sammenlignbare offentlige datasett kan viderebrukes i felleseuropeiske anvendelser basert på disse datasettene. Derfor kreves det en minsteharmonisering for å fastslå hvilke offentlige datasett som er tilgjengelige for viderebruk i det indre informasjonsmarked, i samsvar med og uten å påvirke relevante tilgangsordninger, både generelle og sektorvise, som definert i direktiv 2003/4/EF. Bestemmelsene i unionsretten og nasjonal rett som går lenger enn disse minstekravene, særlig i sektorbestemt lovgivning, bør fortsette å gjelde. Eksempler på bestemmelser som går lenger enn minstenivået for harmonisering i dette direktiv, omfatter lavere grenser for tillatte gebyrer for viderebruk enn grensene fastsatt i dette direktiv, eller mindre restriktive lisensvilkår enn dem som er nevnt i dette direktiv. Særlig bør dette direktiv ikke berøre bestemmelser som går lenger enn minstenivået for harmonisering i dette direktiv som fastsatt i Kommisjonens delegerede forordninger vedtatt i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2010/40/EU⁽⁹⁾.

⁽⁹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2010/40/EU av 7. juli 2010 om en ramme for innføring av intelligente transportsystemer innen veitransport og for grensesnitt mot andre transportformer (EUT L 207 av 6.8.2010, s. 1).

- 19) Dessuten bør medlemsstatene oppfordres til å gå lenger enn minstekravene fastsatt i dette direktiv ved å anvende kravene til dokumenter som innehas av offentlige foretak som er tilknyttet virksomhet som i henhold til artikkel 34 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/25/EU⁽¹⁰⁾, er funnet å være direkte utsatt for konkurranse. Medlemsstatene kan også beslutte å anvende kravene i dette direktiv på private foretak, særlig de som tilbyr tjenester av allmenn interesse.
- 20) Det er behov for en allmenn ramme for vilkårene for viderebruk av dokumenter fra offentlig sektor for å sikre rettferdige og avpassede vilkår, som ikke innebærer forskjellsbehandling, for viderebruk av slike opplysninger. Offentlige organer samler inn, produserer, reproducerer og formidler dokumenter for å ivareta sine offentlige oppgaver. Offentlige foretak samler inn, produserer, reproducerer og formidler dokumenter for å yte tjenester i allmennhetens interesse. Bruk av slike dokumenter av andre grunner anses som viderebruk. Medlemsstatenes politikk kan gå lenger enn de minstestandardene som angis i dette direktiv, og dermed tillate mer omfattende viderebruk. Når dette direktiv innarbeides i nasjonal rett, kan medlemsstatene bruke andre betegnelser enn «dokument», forutsatt at de bevarer alle aspekter av definisjonen av «dokument» fastsatt i dette direktiv.
- 21) Dette direktiv bør få anvendelse på dokumenter som berørte offentlige organer stiller til rådighet som del av sine offentlige oppgaver i henhold til lov eller andre bindende regler i medlemsstatene. I mangel av slike regler bør offentlige oppgaver defineres i samsvar med vanlig administrativ praksis i medlemsstatene, forutsatt at de offentlige oppgavens virkeområde er åpent for innsyn og kan tas opp til ny vurdering. De offentlige oppgavene kan defineres generelt eller fra sak til sak for hvert enkelt offentlig organ.
- 22) Dette direktiv bør få anvendelse på dokumenter som gjøres tilgjengelige for viderebruk når offentlige organer utsteder lisens til, selger, formidler, utveksler eller utleverer informasjon. For å unngå krysssubsidiering bør viderebruk omfatte ytterligere bruk av dokumenter innenfor samme organ i forbindelse med virksomhet som ikke hører inn under dets offentlige oppgaver. Virksomhet som ikke hører inn under dets offentlige oppgaver, vil som regel omfatte utlevering av dokumenter som produseres utelukkende på kommersielt grunnlag og i konkurranse med andre markedsdeltakere mot en avgift.
- 23) Dette direktiv begrenser ikke eller svekker ikke utførelsen av de lovfestede oppgavene til offentlige myndigheter og andre offentlige organer. Dette direktiv fastsetter en forpliktelse for medlemsstatene til å gjøre alle eksisterende dokumenter tilgjengelige for viderebruk, unntatt når tilgangen er begrenset eller sperret i henhold til nasjonale regler for tilgang til dokumenter eller med forbehold for andre unntak som er fastsatt i dette direktiv. Dette direktiv bygger på gjeldende tilgangsordninger i medlemsstatene og endrer ikke de nasjonale reglene for tilgang til dokumenter. Det får ikke anvendelse i tilfeller der borgere eller rettssubjekter i henhold til den relevante tilgangsordningen kan få utlevert et dokument bare dersom de kan godtgjøre en særlig interesse. På unionsplan anerkjennes i paktens artikkel 41 om retten til god forvaltning og artikkel 42 om retten til tilgang til dokumenter at alle unionsborgere og alle fysiske eller juridiske personer som er bosatt eller har sitt forretningskontor i en medlemsstat, skal ha rett til tilgang til dokumenter som Europaparlamentet, Rådet og Kommisjonen er i besittelse av. Offentlige organer bør oppmuntres til å gjøre sine dokumenter tilgjengelige for viderebruk. Offentlige organer bør fremme og oppmuntre til viderebruk av dokumenter, herunder offisielle tekster av lovgivningsmessig og administrativ art i de tilfeller der vedkommende offentlige organ har rett til å godkjenne slik viderebruk.
- 24) Medlemsstatene overlater ofte tjenesteyting av allmenn interesse til enheter utenfor offentlig sektor, samtidig som de opprettholder en høy grad av kontroll med slike foretak. Samtidig får direktiv 2003/98/EF bare anvendelse på dokumenter som innehas av offentlige organer, mens offentlige foretak er unntatt fra direktivets virkeområde. Dette fører til dårlig tilgjengelighet for viderebruk av dokumenter som er produsert ved utførelsen av tjenester av allmenn interesse på en rekke områder, særlig i forsyningssektorene. Det reduserer også i stor grad muligheten for tjenesteyting over landegrensene basert på dokumenter som innehas av offentlige foretak som yter tjenester av allmenn interesse.
- 25) Direktiv 2003/98/EF bør derfor endres for å sikre at det kan anvendes til viderebruk av eksisterende dokumenter som er produsert ved yting av tjenester av allmenn interesse, av offentlige foretak som utfører én av virksomhetene nevnt i artikkel 8-14 i direktiv 2014/25/EU, samt av offentlige foretak som opptre som ytere av offentlige tjenester i henhold til

⁽¹⁰⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/25/EU av 26. februar 2014 om innkjøp foretatt av enheter som driver virksomhet innenfor vann- og energiforsyning, transport og posttjenester, og om oppheving av direktiv 2004/17/EF (EUT L 94 av 28.3.2014, s. 243).

artikkel 2 i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1370/2007⁽¹¹⁾, offentlige foretak som opptrer som luftfartsselskaper som oppfyller forpliktelser til å yte offentlig tjenester i henhold til artikkel 16 i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1008/2008⁽¹²⁾, og offentlige foretak som opptrer som skipsredere i Fellesskapet som oppfyller forpliktelser til å yte offentlige tjenester i henhold til artikkel 4 i rådsforordning (EØF) nr. 3577/92⁽¹³⁾.

- 26) Dette direktiv inneholder ingen generell forpliktelse til å tillate viderebruk av dokumenter produsert av offentlige foretak. Beslutningen om å tillate viderebruk eller ikke, bør fortsatt ligge hos det aktuelle offentlige foretaket, med mindre annet er fastsatt i dette direktiv eller i henhold til unionsretten eller nasjonal rett. Først etter at det offentlige foretaket har gjort et dokument tilgjengelig for viderebruk, bør det overholde de relevante forpliktelsene fastsatt i kapittel III og IV i dette direktiv, særlig med hensyn til format, gebyrer, innsyn, lisenser, likebehandling og forbud mot avtaler om enerett. På den annen side bør offentlige foretak ikke være pålagt å oppfylle kravene fastsatt i kapittel II, for eksempel regler for behandling av anmodninger. Når det tillates viderebruk av dokumenter, bør det tas særlig hensyn til følsomme opplysninger om beskyttelse av kritisk infrastruktur som definert i rådsdirektiv 2008/114/EF⁽¹⁴⁾, og til samfunnsviktige tjenester i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2016/1148⁽¹⁵⁾.
- 27) Volumet av forskningsdata som genereres, øker eksponentielt og har potensial for viderebruk utenfor forskersamfunnet. For å kunne takle voksende samfunnsmessige utfordringer effektivt og på en helhetlig måte, er det blitt avgjørende og presserende å kunne ha tilgang til, blande og viderebruke data fra forskjellige kilder og på tvers av sektorer og fagområder. Forskningsdata omfatter statistikk, forsøksresultater, målinger, observasjoner fra feltarbeid, undersøkelsesresultater, intervjuopptak eller bilder. Det omfatter også metadata, spesifikasjoner og andre digitale objekter. Forskningsdata skiller seg fra vitenskapelige artikler som redegjør for og kommenterer resultater av vitenskapelig forskning. I mange år har åpen tilgang til og mulighet til viderebruk av vitenskapelige forskningsdata som er resultatet av offentlig finansiering, vært gjenstand for bestemte politiske initiativer. Åpen tilgang forstås som en praksis som gir sluttbrukeren nettbasert tilgang til forskningsresultater vederlagsfritt, uten andre begrensninger på bruk og viderebruk enn muligheten til å kreve anerkjennelse av opphavsrett. Retningslinjene for åpen tilgang har som mål særlig å gi forskere og allmennheten tilgang til forskningsdata så tidlig som mulig i formidlingsprosessen, og å forenkle bruk og viderebruk av dataene. Åpen tilgang bidrar til å øke kvaliteten, redusere behovet for unødvendig dobbeltarbeid innen forskning, øke tempoet i den vitenskapelige utviklingen, bekjempe vitenskapelig uredelighet, og kan generelt være til gagn for økonomisk vekst og nyskaping. Ved siden av åpen tilgang gjøres det en prisverdig innsats for å sikre at planlegging av databehandling blir en standard vitenskapelig praksis, og for å støtte formidlingen av forskningsdata som er søkbare, tilgjengelige, samvirkende og kan viderebrukes (FAIR-prinsippet).
- 28) Når det gjelder årsakene beskrevet ovenfor, er det hensiktsmessig å fastsette en forpliktelse for medlemsstatene til å vedta retningslinjer for åpen tilgang med hensyn til data fra offentlig finansiert forskning, og til å sikre at slike retningslinjer gjennomføres av alle forskningsutøvende organisasjoner og forskningsfinansierende organisasjoner. Forskningsutøvende organisasjoner og forskningsfinansierende organisasjoner kan også være organisert som offentlige organer eller offentlige foretak. Dette direktiv får anvendelse på slike hybridorganisasjoner bare i deres egenskap som forskningsutøvende organisasjoner, og på deres forskningsdata. Retningslinjene for åpen tilgang tillater vanligvis en rekke unntak fra å gjøre resultater fra vitenskapelig forskning åpent tilgjengelige. Kommisjonsrekommendasjon av 25. april 2018 som omhandler tilgang til og bevaring av vitenskapelig informasjon, beskriver blant annet relevante elementer i retningslinjene for åpen tilgang. Dessuten bør vilkårene som visse forskningsdata kan viderebrukes i henhold til, forbedres. Av den grunn bør visse forpliktelser som følger av dette direktiv, utvides til å gjelde forskningsdata fra vitenskapelig forskning som subsidieres av offentlige midler eller samfinansieres av offentlige enheter og enheter i privat sektor. I henhold til de nasjonale retningslinjene for åpen tilgang bør data fra offentlig finansiert forskning som standard være åpne. I denne sammenheng bør betenkeligheter med hensyn til personvern,

⁽¹¹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1370/2007 av 23. oktober 2007 om offentlig persontransport med jernbane og på vei og om oppheving av rådsforordning (EØF) nr. 1191/69 og 1107/70 (EUT L 315 av 3.12.2007, s. 1).

⁽¹²⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1008/2008 av 24. september 2008 om felles regler for drift av lufttrafikk i Fellesskapet (EUT L 293 av 31.10.2008, s. 3).

⁽¹³⁾ Rådsforordning (EØF) nr. 3577/92 av 7. desember 1992 om anvendelse av prinsippet om adgangen til å yte tjenester innen sjøtransport i medlemsstatene (maritim kabotasje) (EFT L 364 av 12.12.1992, s. 7).

⁽¹⁴⁾ Rådsdirektiv 2008/114/EF av 8. desember 2008 om identifisering og utpeking av europeisk kritisk infrastruktur og vurdering av behovet for å beskytte den bedre (EUT L 345 av 23.12.2008, s. 75).

⁽¹⁵⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2016/1148 av 6. juli 2016 om tiltak for å sikre et høyt felles nivå for sikkerhet i nettverks- og informasjonssystemer i hele Unionen (EUT L 194 av 19.7.2016, s. 1).

vern av personopplysninger, fortrolighet, nasjonal sikkerhet, legitime forretningsinteresser, for eksempel forretningshemmeligheter, og tredjeparters immaterialrettigheter tas behørig hensyn til, i samsvar med prinsippet «så åpent som mulig, så lukket som nødvendig». Dessuten bør forskningsdata som er unntatt fra tilgang av hensyn til nasjonal sikkerhet, forsvar eller offentlig sikkerhet, ikke omfattes av dette direktiv. For å unngå enhver administrativ byrde bør forpliktelsene som følger av dette direktiv, bare få anvendelse på forskningsdata som allerede er gjort offentlig tilgjengelig av forskere, forskningsutøvende organisasjoner eller forskningsfinansierende organisasjoner, gjennom et sentralt datalager i institusjonen eller et emnebasert datalager, og bør ikke pålegge tilleggskostnader for gjenfinning av datasett eller kreve ytterligere organisering av data. Medlemsstatene kan utvide anvendelsen av dette direktiv til også å omfatte forskningsdata som gjøres offentlig tilgjengelig gjennom annen datainfrastruktur enn datalagre, gjennom åpent tilgjengelige publikasjoner, som en fil vedlagt en artikkel, et datadokument eller et dokument i en datajournal. Andre dokumenter enn forskningsdata bør fortsatt være unntatt fra dette direktivs virkeområde.

- 29) Definisjonen av «offentlig organ» er basert på definisjonen i artikkel 2 nr. 1 punkt 1 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/24/EU⁽¹⁶⁾. Definisjonen av «offentligrettslig organ» fastsatt i nevnte direktiv og definisjonen av «offentlig foretak» fastsatt i direktiv 2014/25/EU bør få anvendelse på dette direktiv.
- 30) Dette direktiv fastsetter definisjonen av termen «dokument», og denne definisjonen bør omfatte enhver del av et dokument. Termen «dokument» bør omfatte enhver framstilling av dokumenter, kjensgjerninger eller informasjon – og enhver samling av slike dokumenter, slike kjensgjerninger eller slik informasjon – uansett medium (papir eller elektronisk eller som et lydopptak, bildeopptak eller audiovisuelt opptak). Definisjonen av «dokument» skal ikke omfatte dataprogrammer. Medlemsstatene kan utvide dette direktivs anvendelsesområde til å omfatte dataprogrammer.
- 31) Offentlige organer gjør i økende grad sine dokumenter tilgjengelige for viderebruk på en proaktiv måte ved å sikre at de er søkbare på nettet og at dokumentene og tilhørende metadata faktisk er tilgjengelige i et åpent og maskinleselig format som sikrer samvirkingsevne, viderebruk og tilgjengelighet. Dokumentene bør også gjøres tilgjengelige for viderebruk etter en anmodning inngitt av en viderebruker. I disse tilfellene bør fristen for å svare på anmodninger om viderebruk være rimelig og i samsvar med tilsvarende svarfrister for anmodninger om tilgang til dokumentet i henhold til relevante tilgangsordninger. Offentlige foretak, utdanningsinstitusjoner, forskningsutøvende organisasjoner og forskningsfinansierende organisasjoner bør imidlertid være unntatt fra dette kravet. Rimelige frister i hele Unionen vil stimulere til at det skapes nye samlede informasjonsprodukter og -tjenester på felleseuropeisk plan. Dette er særlig viktig for dynamiske data (herunder miljødata, trafikkdata, satellittdata, meteorologiske data og sensorgenererte data) der den økonomiske verdien er avhengig av at innholdet er tilgjengelig umiddelbart og ajourføres regelmessig. Dynamiske data bør derfor gjøres tilgjengelig umiddelbart etter at de er samlet inn, eller når det gjelder en manuell oppdatering, umiddelbart etter endringen i datasettet, via et programgrensesnitt (API) for å lette utviklingen av internett- og mobilapplikasjoner og skybaserte applikasjoner basert på slike data. Dersom dette ikke er mulig på grunn av tekniske eller økonomiske begrensninger, bør offentlige organer gjøre dokumentene tilgjengelige innenfor et tidsrom som gjør det mulig å utnytte dokumentenes økonomiske potensial fullt ut. Det bør treffes særlige tiltak for å oppheve relevante tekniske og økonomiske begrensninger. Ved bruk av lisens kan det inngå i lisensvilkårene at dokumentene skal være tilgjengelige innen en viss frist. Dersom kontroll av data er vesentlig i lys av begrunnede hensyn til allmennhetens interesse, særlig med hensyn til folkehelse og offentlig sikkerhet, bør dynamiske data gjøres tilgjengelige umiddelbart etter kontroll. Slik vesentlig kontroll bør ikke påvirke oppdateringshyppigheten.
- 32) For å få tilgang til data som åpnes for viderebruk ved dette direktiv, vil det være nyttig å sikre tilgang til dynamiske data gjennom godt utformede API-er. En API er et sett med funksjoner, prosedyrer, definisjoner og protokoller for maskin-til-maskin-kommunikasjon og sømløs utveksling av data. API-ene bør støttes av tydelig teknisk dokumentasjon som er fullstendig og tilgjengelig på internett. Dersom det er mulig, bør det brukes åpne API-er. Standardprotokoller som er anerkjent av Unionen eller internasjonalt, bør anvendes, og det bør brukes internasjonale standarder for datasett, dersom det er relevant. API-er kan ha forskjellig grad av kompleksitet og kan være en enkel lenke til en database for å hente bestemte datasett, et nettbasert grensesnitt, eller mer komplekse strukturer. Det ligger en generell verdi i å viderebruke og dele data gjennom hensiktsmessig bruk av API-er, ettersom dette vil hjelpe utviklere og nyetablerte foretak med å skape nye tjenester og produkter. Det er også en viktig bestanddel i det å skape verdifulle økosystemer rundt dataressurser som ofte er ubrukt. Struktur og bruk av API-er må bygge på en rekke prinsipper: tilgjengelighet, stabilitet, vedlikehold

⁽¹⁶⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/24/EU av 26. februar 2014 om offentlige innkjøp og om oppheving av direktiv 2004/18/EF (EUT L 94 av 28.3.2014, s. 65).

gjennom livssyklusen, ensartethet i bruk og standarder, brukervennlighet og sikkerhet. Når det gjelder dynamiske data, som betyr hyppig oppdaterte data, ofte i sanntid, bør offentlige organer og offentlige foretak gjøre disse tilgjengelige for viderebruk umiddelbart etter innsamling ved hjelp av hensiktsmessige API-er og, dersom det er relevant, som en masse nedlasting, unntatt i tilfeller der dette ville medføre en uforholdsmessig stor innsats. Vurdering av forholdsmessigheten av innsatsen bør ta hensyn til det aktuelle offentlige organets eller offentlige foretakets størrelse og driftsbudsjett.

- 33) Mulighetene for viderebruk kan forbedres ved å begrense behovet for å digitalisere papirdokumenter eller behandle digitale filer for å gjøre dem kompatible. Offentlige organer bør derfor gjøre dokumenter tilgjengelige i alle formater eller språkversjoner som allerede foreligger, elektronisk dersom det er mulig og hensiktsmessig. Offentlige organer bør se velvillig på anmodninger om utdrag av foreliggende dokumenter når en slik anmodning kan etterkommes ved et enkelt håndgrep. Offentlige organer bør imidlertid ikke være forpliktet til å gjøre et utdrag av et dokument tilgjengelig eller til å endre formatet på den informasjonen det anmodes om, dersom det ville medføre en uforholdsmessig stor innsats. For å gjøre viderebruk enklere bør offentlige organer gjøre sine dokumenter tilgjengelige i et format som, i den grad det er mulig og hensiktsmessig, ikke er avhengig av en bestemt programvare. Dersom det er mulig og hensiktsmessig, bør offentlige organer ta hensyn til mulighetene for viderebruk av dokumenter av og for personer med nedsatt funksjonsevne ved å levere informasjonen i et tilgjengelig format i samsvar med kravene i europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2016/2102⁽¹⁷⁾.
- 34) For å gjøre viderebruk enklere bør offentlige organer, dersom det er mulig og hensiktsmessig, gjøre dokumenter, herunder slike som offentliggjøres på nettsteder, tilgjengelige i et åpent og maskinleselig format og sammen med tilhørende metadata, med best mulig presisjon og detaljrikdom i et format som sikrer samvirkingsevne, for eksempel ved å behandle dem i samsvar med prinsippene for kompatibilitets- og brukervennlighetskrav for geografisk informasjon i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/2/EF.
- 35) Et dokument bør anses å være i et maskinleselig format dersom det er i et filformat som er strukturert på en slik måte at programvare enkelt kan identifisere, gjenkjenne og trekke ut bestemte data fra det. Data kodet i filer som er strukturert i et maskinleselig format, bør anses som maskinleselige data. Et maskinleselig format kan være åpent eller lukket. De kan være formelle standarder eller ikke. Dokumenter kodet i et filformat som begrenser elektronisk behandling, fordi dataene ikke kan eller ikke enkelt kan trekkes ut av dem, bør ikke anses å være i et maskinleselig format. Medlemsstater bør, dersom det er mulig og hensiktsmessig, oppmuntre til bruk av et åpent, maskinleselig format som er anerkjent av Unionen eller internasjonalt. Det bør tas hensyn til den europeiske rammen for samvirkingsevne, dersom det er relevant, når det utformes tekniske løsninger for viderebruk av dokumenter.
- 36) Gebyrer for viderebruk av dokumenter utgjør en viktig hindring for markedsadgang for nyetablerte foretak og små og mellomstore bedrifter. Dokumentene bør derfor gjøres tilgjengelige for viderebruk vederlagsfritt og, dersom det er nødvendig med gebyrer, bør de i prinsippet begrenses til marginalkostnadene. Dersom offentlige organer foretar et særlig omfattende søk etter informasjon det anmodes om eller svært kostbare endringer i formatet på informasjon det anmodes om, enten frivillig eller i henhold til nasjonal rett, kan marginalkostnadene dekke kostnadene som er knyttet til slik virksomhet. I unntakstilfeller bør det tas hensyn til nødvendigheten av ikke å hindre den normale driften hos offentlige organer som er forpliktet til å generere inntekter for å dekke en betydelig del av kostnadene knyttet til utføring av deres offentlige oppgaver. Dette gjelder også dersom et offentlig organ har gjort data tilgjengelige som åpne data, men er forpliktet til å generere inntekter for å dekke en betydelig del av kostnadene knyttet til utføring av andre offentlige oppgaver. Rollen til offentlige foretak i et konkurransepreget økonomisk miljø bør også anerkjennes. I slike tilfeller bør offentlige organer og offentlige foretak derfor kunne kreve gebyrer som overstiger marginalkostnadene. Slike gebyrer skal fastsettes etter objektive, åpne og kontrollerbare kriterier, og den samlede inntekten fra utlevering og tillatelse til viderebruk av dokumenter bør ikke overstige kostnadene for innsamling og produksjon, herunder kjøp fra tredjeparter,

⁽¹⁷⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2016/2102 av 26. oktober 2016 om tilgjengeligheten av offentlige organers nettsteder og mobilapplikasjoner (EUT L 327 av 2.12.2016, s. 1).

reproduksjon, vedlikehold, lagring og formidling samt en rimelig avkastning på investeringene. Dersom det er relevant, bør det også være mulig å ta med i støtteberettigede kostnader kostnadene ved anonymisering av personopplysninger og kostnadene til tiltak som treffes for å verne dataenes fortrolighet. Medlemsstatene kan kreve at offentlige organer og offentlige foretak opplyser om disse kostnadene. Kravet om å generere inntekter for å dekke en betydelig del av offentlige organers kostnader knyttet til utføring av deres offentlige oppgaver eller omfanget av tjenestene av allmenn interesse som offentlige foretak har ansvar for, behøver ikke å være et lovfestet krav og kan for eksempel følge av administrativ praksis i medlemsstatene. Et slikt krav bør regelmessig vurderes på nytt av medlemsstatene.

- 37) Avkastningen på investeringer kan forstås som en prosentdel, i tillegg til marginalkostnadene, som gjør det mulig å dekke kapitalkostnadene og ta med realavkastningen. Ettersom kapitalkostnadene er nært knyttet til kredittinstitusjoners rentesatser, som selv er basert på den faste renten som Den europeiske sentralbank (ESB) benytter i sine viktigste refinansieringstransaksjoner, bør den rimelige avkastningen på investeringer ikke være mer enn 5 % over ESBs faste rentesats.
- 38) Biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver bør kunne kreve gebyrer som overstiger marginalkostnadene, for ikke å hindre den normale driften. Når det gjelder slike offentlige organer, bør ikke den samlede inntekten fra utlevering av og tillatelse til viderebruk av dokumenter i den relevante regnskapsperioden overstige kostnadene for inn-samling, produksjon, reproduksjon, formidling, bevaring og rettighetsklarering samt en rimelig avkastning på investeringene. Dersom det er relevant, bør også kostnadene ved anonymisering av personopplysninger eller kommersielt følsomme opplysninger også inngå i de støtteberettigede kostnadene. Ved beregning av en rimelig avkastning på investeringene for biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver kan det, tatt i betraktning deres særtrekk, tas hensyn til prisene som privat sektor krever for viderebruk av identiske eller lignende dokumenter.
- 39) De øvre grensene for gebyrer fastsatt i dette direktiv berører ikke medlemsstatenes rett til å ta lavere gebyrer eller ingen gebyrer.
- 40) Medlemsstatene bør fastsette kriteriene for å pålegge gebyrer som overstiger marginalkostnadene. De bør for eksempel kunne fastsette slike kriterier i nasjonale regler eller utpeke ett eller flere egnede organer, med unntak av det offentlige organet selv, med kompetanse til å fastsette slike kriterier. Dette organet bør være organisert i samsvar med medlemsstatens konstitusjonelle og rettslige system. Dette kan være et eksisterende organ med utøvende budsjetmyndighet som står under politisk ansvar.
- 41) Det er en forutsetning for utviklingen av et informasjonsmarked i Unionen at vilkårene for viderebruk av dokumenter fra offentlig sektor er klare og offentlig tilgjengelige. De potensielle viderebrukerne bør derfor gjøres tydelig oppmerksom på alle gjeldende vilkår for viderebruk av dokumenter. Medlemsstatene bør eventuelt oppmuntre til opprettelse av elektroniske registre over tilgjengelige dokumenter for å fremme og gjøre det lettere å anmode om viderebruk. De som anmoder om å viderebruke dokumenter som andre enheter enn offentlige foretak, utdanningsinstitusjoner, forskningsutøvende organisasjoner og forskningsfinansierende organisasjoner er i besittelse av, bør underrettes om klageadgang i forbindelse med vedtak eller praksis som berører dem. Dette vil være særlig viktig for nyetablerte foretak og små og mellomstore bedrifter, som ikke nødvendigvis er vant til å ha kontakt med andre medlemsstaters offentlige organer og kjenner til klageadgangen i den forbindelse.
- 42) Klageadgangen bør omfatte muligheten til en vurdering utført av en upartisk klageinstans. Dette kan være en allerede eksisterende nasjonal myndighet, for eksempel den nasjonale konkurransemyndigheten, tilsynsmyndigheten opprettet i samsvar med forordning (EU) 2016/679, den nasjonale myndigheten for dokumenttilgang eller en nasjonal rettsmyndighet. Denne myndigheten bør være organisert i samsvar med medlemsstatens konstitusjonelle og rettslige system. Muligheten til å benytte nevnte myndighet bør ikke foregripe en eventuell klageadgang som ellers er tilgjengelig for de som søker om viderebruk. Den bør imidlertid være forskjellig fra medlemsstatens ordning for å fastsette kriterier for å pålegge gebyrer som overstiger marginalkostnadene. Klageadgangen bør omfatte muligheten til prøving av avslag, men også av vedtak som, til tross for at de tillater viderebruk, kan påvirke søkere av andre årsaker, særlig på grunn av gebyrreglene. Vurderingsprosessen bør være hurtig, i samsvar med behovene i et marked i rask endring.
- 43) Offentliggjøring av alle allment tilgjengelige dokumenter fra offentlig sektor – ikke bare i forbindelse med den politiske prosessen, men også rettslige og forvaltningsmessige framgangsmåter – er et grunnleggende middel til å utvide retten til kunnskap, som er et grunnleggende demokratisk prinsipp. Denne målsettingen får anvendelse på institusjoner på alle plan, både lokalt, nasjonalt og internasjonalt.

- 44) Viderebruk av dokumenter bør ikke være underlagt vilkår. I enkelte tilfeller kan det imidlertid, dersom det er begrunnet med hensynet til et mål av allmenn interesse, bli utstedt en lisens med vilkår for lisenstakerens viderebruk med hensyn til ansvar, vern av personopplysninger og riktig bruk av dokumenter, garanti for at de ikke endres og kildeangivelse. Dersom offentlige organer utsteder lisens for viderebruk av dokumenter, bør lisensvilkårene være objektive, rimelige og sikre likebehandling. Elektronisk tilgjengelige standardlisenser kan også spille en viktig rolle i denne forbindelse. Medlemsstatene bør derfor sørge for at standardlisenser er tilgjengelige. Eventuelle lisenser for viderebruk av informasjon fra offentlig sektor bør under alle omstendigheter omfatte så få restriksjoner på viderebruk som mulig, for eksempel begrenset til et krav om kildehenvisning. Åpne lisenser i form av standardiserte offentlige lisenser tilgjengelig på internett, som gir fri tilgang til data og innhold og tillater at det kan brukes, endres og deles av alle for et hvilket som helst formål og er basert på åpne dataformater, bør spille en viktig rolle i denne forbindelse. Medlemsstatene bør derfor oppmuntre til bruk av åpne lisenser, noe som med tiden bør bli vanlig praksis i hele Unionen. Uten at det berører ansvarskravene fastsatt i unionsretten eller nasjonal rett, kan, dersom et offentlig organ eller et offentlig foretak gjør dokumenter tilgjengelige for viderebruk uten andre vilkår eller begrensninger, nevnte offentlige organ eller offentlige foretak oppheve alt ansvar med hensyn til dokumenter som gjøres tilgjengelige for viderebruk.
- 45) Dersom vedkommende myndighet beslutter at visse dokumenter ikke lenger skal være tilgjengelige for viderebruk, eller at disse dokumentene ikke lenger skal ajourføres, skal den så snart som mulig offentliggjøre disse beslutningene, om mulig elektronisk.
- 46) Vilkårene for viderebruk bør ikke innebære forskjellsbehandling av sammenlignbare kategorier av viderebruk. I den forbindelse bør for eksempel ikke forbudet mot forskjellsbehandling hindre vederlagsfri utveksling av informasjon mellom offentlige organer når de utfører offentlige oppgaver, selv om andre parter må betale for viderebruk av de samme dokumentene. Det bør heller ikke hindre at det vedtas en differensiert avgiftspolitik for kommersiell og ikke-kommersiell viderebruk.
- 47) Medlemsstatene bør særlig sikre at viderebruk av dokumenter fra offentlige foretak ikke fører til markedsvridning, og at rettfærdig konkurranse ikke undergraves.
- 48) Offentlige organer bør overholde unionens og nasjonale konkurranseregler når de fastsetter prinsippene for viderebruk av dokumenter, og så langt som mulig unngå avtaler om enerett mellom dem selv og private partnere. For å yte en tjeneste av allmenn økonomisk interesse kan det imidlertid noen ganger være nødvendig med enerett til viderebruk av visse dokumenter fra offentlig sektor. Dette kan være tilfellet dersom ingen kommersiell forlegger vil offentliggjøre informasjonen uten en slik enerett. I den forbindelse er det hensiktsmessig å ta hensyn til kontrakter om offentlig tjenesteyting som er utelukket fra virkeområdet for direktiv 2014/24/EU i henhold til artikkel 11 i nevnte direktiv, og innovasjonspartnerskap som nevnt i artikkel 31 i direktiv 2014/24/EU.
- 49) Det finnes en rekke samarbeidsavtaler mellom biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver og private partnere som omfatter digitalisering av kulturelle ressurser, der det gis enerett til private partnere. Praksis har vist at slike offentlig-private partnerskap kan legge til rette for en meningsfull utnyttelse av kultursamlinger og samtidig gi allmennheten raskere tilgang til kulturarven. Det er derfor hensiktsmessig å ta hensyn til de rådende forskjellene mellom medlemsstatene når det gjelder digitalisering av kulturelle ressurser gjennom et bestemt sett av regler som gjelder avtaler om digitalisering av slike ressurser. Dersom en enerett gjelder digitalisering av kulturelle ressurser, kan en viss periode med enerett være nødvendig for å gi den private partneren mulighet til å tjene inn investeringen. Denne perioden bør imidlertid være så kort som mulig for å overholde prinsippet om at offentlig materiale skal forbli offentlig tilgjengelig når det er digitalisert. Perioden med enerett til å digitalisere kulturelle ressurser bør i alminnelighet ikke overstige ti år. En periode med enerett på mer enn ti år bør bli tatt opp til ny vurdering, der det tas hensyn til teknologiske, økonomiske og administrative endringer i miljøet siden avtalen ble inngått. Dessuten bør alle offentlig-private partnerskap for digitalisering av kulturelle ressurser gi partnerinstitusjonen fulle rettigheter med hensyn til bruk av digitaliserte kulturelle ressurser etter avtalens opphør.
- 50) Avtaler mellom de som er i besittelse av og de som viderebruker dataene, som ikke uttrykkelig gir enerett, men som rimeligvis kan forventes å begrense dokumentenes tilgjengelighet for viderebruk, bør være underlagt ytterligere offentlig kontroll. De grunnleggende aspektene ved slike avtaler bør derfor offentliggjøres på internett minst to måneder før de trer i kraft, det vil si to måneder før den avtalte datoen da partene skal begynne å oppfylle sine

forpliktelser. Offentliggjøringen bør gi berørte parter anledning til å anmode om viderebruk av dokumentene som omfattes av disse avtalene, og forebygge risikoen for å begrense antallet potensielle viderebrukere. I alle tilfeller bør de grunnleggende aspektene ved slike avtaler i deres endelige form som er avtalt mellom partene, også offentliggjøres på internett uten unødig opphold etter at avtalene er inngått.

- 51) Dette direktiv har som mål å redusere risikoen for overdreven fordel ved å være først på markedet som kan begrense antallet potensielle viderebrukere av dataene. Dersom det er sannsynlig at avtaler, i tillegg til en medlemsstats forpliktelser i henhold til dette direktiv til å utlevere dokumenter, kan medføre en overføring av nevnte medlemsstats ressurser i henhold til artikkel 107 nr. 1 i TEUV, bør dette direktiv ikke berøre anvendelsen av konkurransereglene og reglene for statsstøtte som er fastsatt i artikkel 101-109 i TEUV. Det følger av reglene for statsstøtte fastsatt i artikkel 107, 108 og 109 i TEUV at en medlemsstat *på forhånd* skal kontrollere hvorvidt den relevante avtalen kan medføre statsstøtte og sikre at den er i samsvar med reglene for statsstøtte.
- 52) Dette direktiv berører ikke personvernet i forbindelse med behandling av personopplysninger i henhold til unionsretten og nasjonal rett, særlig forordning (EU) 2016/679 og europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/58/EF⁽¹⁸⁾, herunder alle utfyllende bestemmelser i nasjonal rett. Dette betyr blant annet at viderebruk av personopplysninger er tillatt bare dersom prinsippet om formålsbegrensning fastsatt i artikkel 5 nr. 1 bokstav b) og artikkel 6 i forordning (EU) 2016/679 er oppfylt. Anonyme opplysninger er opplysninger som ikke kan knyttes til en identifisert eller identifiserbar fysisk person, eller personopplysninger som er blitt anonymisert på en slik måte at den registrerte ikke lenger kan identifiseres. Anonymisering av opplysninger er et middel for å kombinere interessene for å gjøre det så enkelt som mulig å viderebruke informasjon fra offentlig sektor og forpliktelsene i henhold til personvernlovgivningen, men det er forbundet med en kostnad. Det er hensiktsmessig å betrakte denne kostnaden som en av utgiftspostene som skal anses å inngå i marginalkostnaden for formidling som nevnt i dette direktiv.
- 53) Når det treffes beslutninger om omfanget og vilkårene for viderebruk av dokumenter fra offentlig sektor som inneholder personopplysninger, for eksempel i helsesektoren, kan det være nødvendig å foreta vurderinger av personvernkonsekvenser i samsvar med artikkel 35 i forordning (EU) 2016/679.
- 54) Tredjeparts immaterialrettigheter berøres ikke av dette direktiv. For å unngå tvil må det understrekes at termen «immaterialrettigheter» her omfatter bare opphavsrett og nærstående rettigheter (herunder sui generis-rett). Dette direktiv får ikke anvendelse på dokumenter som omfattes av industriell eiendomsrett, for eksempel patenter, registrerte mønstre og varemerker. Direktivet berører ikke forekomsten av eller eiendomsretten til offentlige organers immaterialrettigheter, og det begrenser ikke på noen måte utøvelsen av disse rettighetene ut over de grensene som er fastsatt i dette direktiv. De forpliktelsene som pålegges i samsvar med dette direktiv, bør få anvendelse bare i den grad de er forenlige med internasjonale avtaler om vern av immaterialrettigheter, særlig Bern-konvensjonen om vern av litterære og kunstneriske verk (Bern-konvensjonen) og avtalen om handelsrelaterte sider ved immaterialrettigheter (TRIPS-avtalen) og WIPO-traktaten om opphavsrett (WCT). Offentlige organer bør imidlertid utøve sin opphavsrett på en måte som letter viderebruk av dokumenter.
- 55) Idet det tas hensyn til unionsretten og medlemsstatenes og Unionens internasjonale forpliktelser, særlig i henhold til Bern-konvensjonen og TRIPS-avtalen, bør dokumenter som tredjeparter har immaterialrettigheter til, unntas fra dette direktivs virkeområde. Dersom en tredjepart var opprinnelig eier av immaterialrettighetene til et dokument som biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver er i besittelse av, og vernetiden for disse rettighetene ikke har utløpt, bør dokumentet for dette direktivs formål anses som et dokument som tredjeparter har immaterialrettigheter til.
- 56) Dette direktiv bør ikke berøre rettighetene, herunder økonomiske og ideelle rettigheter, som ansatte hos offentlige organer har i henhold til nasjonal rett.
- 57) Dersom et dokument gjøres tilgjengelig for viderebruk, bør det berørte offentlige organet beholde utnyttelsesretten til det aktuelle dokumentet.

⁽¹⁸⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/58/EF av 12. juli 2002 om behandling av personopplysninger og personvern i sektoren for elektronisk kommunikasjon (direktivet om personvern og elektronisk kommunikasjon) (EFT L 201 av 31.7.2002, s. 37).

- 58) Dette direktiv berører ikke direktiv 2014/24/EU.
- 59) Verktøy som hjelper potensielle brukere å finne dokumenter som er tilgjengelige for viderebruk, og vilkårene for viderebruk, kan gjøre det betydelig lettere å bruke dokumenter fra offentlig sektor på tvers av landegrensene. Medlemsstatene bør derfor sikre at det finnes praktiske ordninger til hjelp for brukere som søker etter dokumenter som er tilgjengelige for viderebruk. Eksempler på slike praktiske ordninger er lister, som helst bør være tilgjengelige på internett, over de viktigste dokumentene (dokumenter som viderebrukes i stort omfang eller vil kunne viderebrukes i stort omfang), og nettportaler med lenker til desentraliserte lister over informasjonskilder. Medlemsstatene bør også lette den langsiktige tilgjengeligheten for viderebruk av informasjon fra offentlig sektor i samsvar med gjeldende retningslinjer for bevaring.
- 60) Kommisjonen bør forenkle samarbeidet mellom medlemsstatene og støtte utforming, prøving, gjennomføring og utbygging av samvirkende elektroniske grensesnitt som muliggjør mer effektive og sikrere offentlige tjenester.
- 61) Dette direktiv berører ikke europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/29/EF⁽¹⁹⁾. Det fastsetter vilkår for offentlige organers utøvelse av sine immaterialrettigheter i det indre informasjonsmarked når de tillater viderebruk av dokumenter. Dersom offentlige organer innehar rettigheten fastsatt i artikkel 7 nr. 1 i direktiv 96/9/EF, bør de ikke utøve denne retten for å hindre viderebruk eller begrense viderebruk av eksisterende dokumenter utover de grensene som er fastsatt i dette direktiv.
- 62) Kommisjonen har støttet utviklingen av en nettbasert framdriftsrapport om åpne data med relevante resultatindikatorer for viderebruk av informasjon fra offentlig sektor i alle medlemsstater. En regelmessig oppdatering av denne rapporten vil bidra til utvekslingen av informasjon mellom medlemsstatene og gjøre opplysninger om retningslinjer og praksis tilgjengelig i hele Unionen.
- 63) Det er nødvendig å sikre at medlemsstatene overvåker omfanget av viderebruk av informasjon fra offentlig sektor, vilkårene for å gjøre informasjonen tilgjengelig og klageadgangen.
- 64) Kommisjonen kan bistå medlemsstatene med å gjennomføre dette direktiv på en ensartet måte gjennom å utstede og oppdatere eksisterende retningslinjer, særlig om anbefalte standardlisenser, datasett og gebyrer for viderebruk av dokumenter, etter samråd med berørte parter.
- 65) Ett av hovedformålene med å opprette det indre marked er å skape vilkår som fremmer utviklingen av tjenester som omfatter hele Unionen. Biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver har en betydelig mengde verdifulle informasjonsressurser fra offentlig sektor, særlig fordi digitaliseringsprosjekter har mangedoblet mengden digitalt offentlig materiale. Disse kulturarvsamlingene og tilhørende metadata er en potensiell kilde for produkter og tjenester med digitalt innhold, og de har et enormt potensial med hensyn til innovativ viderebruk i sektorer som utdanning og turisme. Andre typer kulturinstitusjoner, for eksempel orkestre, operaer, balletter og teatre, herunder arkiver som er del av disse institusjonene, bør forbli utenfor dette direktivs virkeområde, ettersom de spesifikt driver med «utøvende kunst», og på grunn av det forhold at nesten alt deres materiale er omfattet av tredjeparters immaterialrettigheter.
- 66) For å fastsette vilkår som støtter viderebruk av dokumenter som er forbundet med viktige sosioøkonomiske fordeler som har en særlig høy verdi for økonomien og samfunnet, bør det fastsettes en liste over tematiske kategorier av datasett med høy verdi i et vedlegg. For å illustrere dette, og uten at det berører gjennomføringsrettsaktene som identifiserer de datasettene med høy verdi som de særlige kravene fastsatt i dette direktiv bør få anvendelse på, og idet det tas hensyn til Kommisjonens retningslinjer om anbefalte standardlisenser, datasett og gebyrer for viderebruk av dokumenter, kan de tematiske kategoriene blant annet omfatte postnumre, nasjonale og lokale kart (geodata), energiforbruk og satellittbilder (jordobservasjon og miljø), felldata fra instrumenter og værmeldinger (meteorologiske data), demografiske og økonomiske indikatorer (statistikk), foretaksregistre og registreringsidentifikatorer (selskaper og eierskap), veitrafikkskilt og innlands vannveier (mobilitet).

⁽¹⁹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/29/EF av 22. mai 2001 om harmonisering av visse sider ved opphavsrett og beslektede rettigheter i informasjonsmarkedet (EFT L 167 av 22.6.2001, s. 10).

- 67) For å endre listen over tematiske kategorier av datasett med høy verdi ved å legge til ytterligere tematiske kategorier, bør myndigheten til å vedta rettsakter i samsvar med artikkel 290 i TEUV delegeres til Kommisjonen. Det er særlig viktig at Kommisjonen holder hensiktsmessige samråd under sitt forberedende arbeid, herunder på ekspertnivå, og at slike samråd gjennomføres i samsvar med prinsippene fastsatt i den tverrinstitusjonelle avtalen av 13. april 2016 om bedre regelverks-utforming⁽²⁰⁾. For å sikre lik deltakelse i utarbeidingen av delegerte rettsakter skal Europaparlamentet og Rådet motta alle dokumenter på samme tid som medlemsstatenes sakkyndige, og deres sakkyndige skal ha systematisk adgang til møter i Kommisjonens ekspertgrupper som arbeider med utarbeiding av delegerte rettsakter.
- 68) En unionsomfattende liste over datasett med et særlig potensial til å skape sosioøkonomiske fordeler sammen med harmoniserte vilkår for viderebruk er en viktig drivkraft for grensekryssende dataapplikasjoner og -tjenester. For å sikre ensartede vilkår for gjennomføringen av dette direktiv bør Kommisjonen gis gjennomføringsmyndighet til å støtte viderebruk av dokumenter som er forbundet med viktige sosioøkonomiske fordeler, gjennom å vedta en liste over særskilte datasett med høy verdi som særlige krav i dette direktiv får anvendelse på, sammen med ordninger for offentliggjøring og viderebruk av dem. Følgelig vil disse særlige kravene ikke få anvendelse før Kommisjonen har vedtatt gjennomføringsrettsakter. Listen bør ta hensyn til sektorspesifikke unionsrettsakter som regulerer offentliggjøringen av datasett, for eksempel direktiv 2007/2/EF og 2010/40/EU, for å sikre at datasettene gjøres tilgjengelige i henhold til tilsvarende standarder og sett med metadata. Listen bør baseres på de tematiske kategoriene som er fastsatt i dette direktiv. Ved utarbeiding av listen bør Kommisjonen holde hensiktsmessige samråd, herunder på ekspertnivå. Når det treffes beslutning om oppføring på listen av data som offentlige foretak er i besittelse av, eller om dataene skal være fritt tilgjengelige, bør det dessuten tas hensyn til virkningen på konkurransen på de relevante markedene. Denne myndigheten bør utøves i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 182/2011⁽²¹⁾.
- 69) For å sikre størst mulig virkning av datasettene med høy verdi og gjøre viderebruk enklere, bør de gjøres tilgjengelige for viderebruk vederlagsfritt og med så få begrensninger som mulig. De bør også offentliggjøres via API-er. Dette utelukker imidlertid ikke at offentlige organer kan pålegge gebyrer for tjenester de yter i forbindelse med datasett med høy verdi når de utøver sin offentlige myndighet, særlig for å bekrefte at dokumenter er ekte eller riktige.
- 70) Ettersom målene for dette direktiv, som er å gjøre det lettere å skape informasjonsprodukter og -tjenester på unionsplan som bygger på dokumenter fra offentlig sektor, for å sikre effektiv og grensekryssende bruk av dokumenter fra offentlig sektor dels hos private foretak, særlig små og mellomstore bedrifter, for å skape verdiøkende informasjonsprodukter og -tjenester, og dels hos borgere for å gjøre det lettere med fri spredning av informasjon og kommunikasjon, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene, men på grunn av det foreslåtte tiltakets felleseuropeiske omfang bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går dette direktiv ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.
- 71) Dette direktiv er forenlig med de grunnleggende rettighetene og de prinsippene som er anerkjent særlig i pakten, herunder retten til privatliv, vern av personopplysninger, eiendomsretten og integrering av personer med nedsatt funksjonsevne. Ingenting i dette direktiv bør tolkes eller gjennomføres på en måte som er i strid med Europarådets konvensjon om beskyttelse av menneskerettighetene og de grunnleggende friheter.
- 72) EUs datatilsyn har blitt rådspurt i samsvar med artikkel 28 nr. 2 i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 45/2001⁽²²⁾ og har avgitt uttalelse 10. juli 2018⁽²³⁾.

⁽²⁰⁾ EUT L 123 av 12.5.2016, s. 1.

⁽²¹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 182/2011 av 16. februar 2011 om fastsettelse av allmenne regler og prinsipper for medlemsstatenes kontroll med Kommisjonens utøvelse av sin gjennomføringsmyndighet (EUT L 55 av 28.2.2011, s. 13).

⁽²²⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 45/2001 av 18. desember 2000 om personvern i forbindelse med behandling av personopplysninger i Fellesskapets institusjoner og organer og om fri utveksling av slike opplysninger (EFT L 8 av 12.1.2001, s. 1).

⁽²³⁾ EUT C 305 av 30.8.2018, s. 7.

- 73) Kommissjonen bør foreta en vurdering av dette direktiv. I samsvar med den tverrinstitusjonelle avtalen av 13. april 2016 om bedre regelverksutforming bør denne vurderingen bygge på de fem kriteriene effektivitet, formålstjenlighet, relevans, sammenheng og merverdi, og bør gi grunnlag for konsekvensanalyser av mulighetene for ytterligere tiltak.
- 74) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstatenes plikter med hensyn til fristen for innarbeiding i nasjonal rett av direktivene som er angitt i vedlegg II del B.

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

KAPITTEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikkel 1

Formål og virkeområde

1. For å fremme bruken av åpne data og stimulere til nyskaping innenfor produkter og tjenester fastsetter dette direktiv et sett av minsteregler for viderebruk og de praktiske ordningene for å lette viderebruk av
 - a) eksisterende dokumenter som innehas av offentlige organer i medlemsstatene,
 - b) eksisterende dokumenter som innehas av offentlige foretak som
 - i) er aktive på de områdene som er definert i direktiv 2014/25/EU,
 - ii) fungerer som ytere av offentlige tjenester i samsvar med artikkel 2 i forordning (EF) nr. 1370/2007,
 - iii) fungerer som luftfartsselskaper som oppfyller forpliktelsene til å yte offentlige tjenester i samsvar med artikkel 16 i forordning (EF) nr. 1008/2008, eller
 - iv) fungerer som EF-skipsredere som oppfyller forpliktelsene til å yte offentlige tjenester i samsvar med artikkel 4 i forordning (EØF) nr. 3577/92,
 - c) forskningsdata i samsvar med vilkårene fastsatt i artikkel 10.
2. Dette direktiv får ikke anvendelse på
 - a) dokumenter som stilles til rådighet uten at dette omfattes av de berørte offentlige organenes offentlige oppgaver i henhold til lov eller andre bindende regler i medlemsstaten eller, i mangel av slike regler, som fastsatt i samsvar med vanlig administrativ praksis i vedkommende medlemsstat, forutsatt at de offentlige oppgavens virkeområde er åpent for innsyn og kan tas opp til ny vurdering,
 - b) dokumenter som innehas av offentlige foretak
 - i) som er produsert utenfor virkeområdet for yting av tjenester av allmenn interesse i henhold til lov eller andre bindende regler i medlemsstaten,
 - ii) som er knyttet til aktiviteter som er direkte utsatt for konkurranse og i henhold til artikkel 34 i direktiv 2014/25/EU derfor ikke er omfattet av innkjøpsregler,
 - c) dokumenter som tredjeparter har immaterialrettigheter til,
 - d) dokumenter, for eksempel følsomme data, som i henhold til innsynsordningene i medlemsstaten ikke er tilgjengelige, blant annet av hensyn til
 - i) vern av nasjonal sikkerhet (dvs. statens sikkerhet), forsvar eller offentlig sikkerhet,
 - ii) fortrolig behandling av statistiske opplysninger,
 - iii) fortrolig behandling av forretningsopplysninger (herunder forretningshemmeligheter, yrkeshemmeligheter eller selskaphemmeligheter),
 - e) dokumenter som ikke er tilgjengelige eller som det er begrenset tilgang til på grunn av følsomme opplysninger om beskyttelse av kritisk infrastruktur som definert i artikkel 2 bokstav d) i direktiv 2008/114/EF,

- f) dokumenter som det i henhold til innsynsordningene i medlemsstatene er begrenset tilgang til, herunder tilfeller der borgere eller rettssubjekter må dokumentere en særlig interesse av tilgang til dokumenter,
 - g) logoer, våpenskjold og insignier,
 - h) dokumenter som i henhold til innsynsordningene ikke er tilgjengelige eller som det er begrenset tilgang til av hensyn til vern av personopplysninger, og deler av dokumenter som er tilgjengelige i henhold til disse ordningene, men som inneholder personopplysninger som gjør at viderebruk ifølge lovgivningen er uforenlig med lovgivningen om personvern i forbindelse med behandling av personopplysninger, eller undergraver personvernet og den enkeltes integritet, særlig i samsvar med unionsretten eller nasjonal rett med hensyn til vern av personopplysninger,
 - i) dokumenter som allmennkringkastere og deres datterforetak, eller andre organer og deres datterforetak, er i besittelse av i forbindelse med utførelsen av en allmennkringkastingsoppgave,
 - j) dokumenter som kulturinstitusjoner er i besittelse av, unntatt biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver,
 - k) dokumenter som utdanningsinstitusjoner for videregående opplæring og lavere er i besittelse av, og når det gjelder alle andre utdanningsinstitusjoner, andre dokumenter enn dem som er nevnt i nr. 1 bokstav c),
 - l) andre dokumenter enn dem som er nevnt i nr. 1 bokstav c) som forskningsutøvende organisasjoner og forskningsfinansierende organisasjoner er i besittelse av, herunder organisasjoner som er opprettet for å overføre forskningsresultater.
3. Dette direktiv bygger på, og berører ikke, innsynsordninger i Unionen og nasjonale innsynsordninger.
4. Dette direktiv berører ikke unionsretten og nasjonal rett om vern av personopplysninger, særlig forordning (EU) 2016/679 og direktiv 2002/58/EF og tilsvarende bestemmelser i nasjonal rett.
5. Forpliktelsene som pålegges i samsvar med dette direktiv, får anvendelse bare i den grad de er forenlig med bestemmelsene i internasjonale avtaler om vern av immaterialrettigheter, særlig Bern-konvensjonen, TRIPS-avtalen og WCT.
6. En databaseprodusents rett fastsatt i artikkel 7 nr. 1 i direktiv 96/9/EF skal ikke utøves av offentlige organer for å hindre viderebruk av dokumenter eller begrense viderebruk utover de grensene som er fastsatt i dette direktiv.
7. Dette direktiv regulerer viderebruk av eksisterende dokumenter som offentlige organer og offentlige foretak i medlemsstatene er i besittelse av, herunder dokumenter som direktiv 2007/2/EF får anvendelse på.

Artikkel 2

Definisjoner

I dette direktiv menes med

- 1) «offentlig organ» staten, regionale eller lokale myndigheter, offentligrettslige organer eller sammenslutninger dannet av én eller flere slike myndigheter eller ett eller flere slike offentligrettslige organer,
- 2) «offentligrettslige organer» organer som har alle følgende kjennetegn:
 - a) De er opprettet for det bestemte formål å imøtekomme allmennhetens behov, ikke behov av industriell eller kommersiell art.
 - b) De er rettssubjekter.
 - c) De er i hovedsak finansiert av staten, regionale eller lokale myndigheter eller andre offentligrettslige organer; eller deres forvaltning er underlagt en av disse myndighetenes eller et av disse organenes tilsyn; eller de har et administrasjons-, ledelses- eller kontrollorgan der over halvparten av medlemmene er utpekt av staten, regionale eller lokale myndigheter eller andre offentligrettslige organer,

- 3) «offentlig foretak» ethvert foretak som driver virksomhet innenfor de områdene som er fastsatt i artikkel 1 nr. 1 bokstav b), der offentlige organer kan utøve direkte eller indirekte dominerende innflytelse som følge av eierskap, økonomisk deltakelse eller de reglene som gjelder for foretaket. Offentlige organer skal forutsettes å ha dominerende innflytelse i alle tilfeller der disse organene direkte eller indirekte
 - a) eier størstedelen av foretakets tegnede kapital,
 - b) kontrollerer et flertall av stemmene som er knyttet til aksjer utstedt av foretaket,
 - c) kan utnevne mer enn halvparten av medlemmene i foretakets administrasjons-, ledelses- eller kontrollorgan,
- 4) «universitet/høyskole» et offentlig organ som tilbyr høyere utdanning som leder til akademiske grader,
- 5) «standardlisens» et sett med forhåndsdefinerte vilkår for viderebruk i et digitalt format, fortrinnsvis forenlig med standardiserte offentlige lisenser som er tilgjengelige på internett,
- 6) «dokument»
 - a) ethvert innhold, uansett medium (papir eller elektronisk eller som lydopptak, bildeopptak eller audiovisuelt opptak), eller
 - b) enhver del av et slikt innhold,
- 7) «anonymisering» prosessen med å gjøre om dokumenter til anonyme dokumenter som ikke kan knyttes til en identifisert eller identifiserbar fysisk person, eller å gjøre personopplysninger anonyme på en slik måte at den registrerte ikke lenger kan identifiseres,
- 8) «dynamiske data» dokumenter i digital form som oppdateres hyppig eller i sanntid, særlig på grunn av deres volatilitet eller at de raskt foreldes; data som genereres av sensorer anses vanligvis å være dynamiske data,
- 9) «forskningsdata» dokumenter i digital form, unntatt vitenskapelige publikasjoner, som er innsamlet eller produsert ved vitenskapelig forskningsvirksomhet, og som brukes som dokumentasjon i forskningsprosessen, eller som er allment akseptert i forskningsmiljøet som nødvendig for å validere forskningsfunn og -resultater,
- 10) «datasett med høy verdi» dokumenter hvis viderebruk er forbundet med viktige fordeler for samfunnet, miljøet og økonomien, særlig på grunn av deres egnethet til å skape verdiøkende tjenester, anvendelser og nye og gode arbeidsplasser av høy kvalitet, og på grunn av antallet potensielle mottakere av verdiøkende tjenester og anvendelser basert på disse datasettene,
- 11) «viderebruk» personers eller rettssubjekters bruk av dokumenter som innehas av
 - a) offentlige organer, for andre kommersielle eller ikke-kommersielle formål enn det opprinnelige formålet i forbindelse med den offentlige oppgaven som dokumentene ble produsert for, bortsett fra utveksling av dokumenter mellom offentlige organer som utelukkende skjer i forbindelse med deres offentlige oppgaver, eller
 - b) offentlige foretak, for andre kommersielle eller ikke-kommersielle formål enn det opprinnelige formålet i forbindelse med yting av tjenester av allmenn interesse som dokumentene ble produsert for, bortsett fra utveksling av dokumenter mellom offentlige foretak og offentlige organer som utelukkende skjer i forbindelse med offentlige organers offentlige oppgaver,
- 12) «personopplysninger» personopplysninger som definert i artikkel 4 nr. 1 i forordning (EU) 2016/679,
- 13) «maskinleselig format» et filformat strukturert slik at programvare enkelt kan identifisere, gjenkjenne og trekke ut bestemte data, herunder individuelle opplysninger og deres interne struktur,
- 14) «åpent format» et filformat som er plattformuavhengig og gjort tilgjengelig for allmennheten uten begrensninger som hindrer viderebruk av dokumenter,
- 15) «formell åpen standard» en standard som er blitt fastsatt skriftlig, med detaljerte spesifikasjoner for kravene som skal sikre samvirkningsevne mellom programvare,

- 16) «rimelig avkastning på investeringer» en prosentdel av det samlede gebyret, i tillegg til det som kreves for å dekke de støtteberettigede kostnadene, og som skal være høyst 5 prosentpoeng over den faste renten som ESB benytter,
- 17) «tredjepart» enhver fysisk eller juridisk person, unntatt et offentlig organ eller et offentlig foretak, som er i besittelse av data.

Artikkel 3

Allment prinsipp

1. Med forbehold for nr. 2 i denne artikkel skal medlemsstatene sikre at dokumenter som dette direktiv får anvendelse på i samsvar med artikkel 1, kan viderebrukes for kommersielle eller ikke-kommersielle formål i samsvar med kapittel III og IV.
2. For dokumenter som biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver har immaterialrettigheter til, og for dokumenter som offentlige foretak er i besittelse av, skal medlemsstatene sikre, når viderebruk av slike dokumenter er tillatt, at disse dokumentene kan viderebrukes for kommersielle eller ikke-kommersielle formål i samsvar med kapittel III og IV.

KAPITTEL II

ANMODNINGER OM VIDEREBRUK

Artikkel 4

Behandling av anmodninger om viderebruk

1. Offentlige organer skal behandle anmodninger om viderebruk og gjøre dokumentene tilgjengelige for søkeren for viderebruk elektronisk, dersom det er mulig og hensiktsmessig, eller, dersom det kreves en lisens, utarbeide lisensstilbudet til søkeren innen en rimelig frist som tilsvarer fristene fastsatt for behandling av anmodninger om innsyn i dokumenter.
2. Dersom det ikke er fastsatt noen frister eller andre regler for utlevering av dokumenter, skal offentlige organer behandle anmodningen og utlevere dokumentene som skal viderebrukes til søkeren eller, dersom det kreves en lisens, utarbeide lisensstilbudet til søkeren så snart som mulig, og i alle tilfeller innen 20 virkedager etter at anmodningen er mottatt. Denne fristen kan forlenges med ytterligere 20 virkedager dersom en anmodning er omfattende eller komplisert. I slike tilfeller skal søkeren underrettes så snart som mulig, og under alle omstendigheter innen tre uker etter den første anmodningen, om at det kreves mer tid for å behandle anmodningen og begrunne avgjørelsen.
3. Ved avslag på anmodningen skal de offentlige organene underrette søkeren om årsakene til avslaget på grunnlag av relevante bestemmelser i innsynsordningen i vedkommende medlemsstat eller bestemmelsene som innarbeider dette direktiv i nasjonal rett, særlig artikkel 1 nr. 2 bokstav a)–h) eller artikkel 3. Dersom et avslag gis på grunnlag av artikkel 1 nr. 2 bokstav c), skal det offentlige organet vise til den fysiske eller juridiske personen som er rettighetshaver, dersom vedkommende er kjent, eller alternativt til lisensgiveren som det offentlige organet har innhentet det relevante materialet fra. Biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver skal ikke være forpliktet til å ta med en slik henvisning.
4. Alle vedtak om viderebruk skal inneholde en henvisning til klageadgangen i tilfelle søkeren ønsker å klage på vedtaket. Klageadgangen skal omfatte muligheten til prøving ved en upartisk klageinstans med nødvendig sakkunnskap, for eksempel nasjonal konkurransemyndighet, relevant myndighet for dokumenttilgang, tilsynsmyndigheten opprettet i samsvar med forordning (EU) 2016/679 eller en nasjonal rettsmyndighet, hvis beslutninger er bindende for det berørte offentlige organet.
5. I henhold til denne artikkel skal medlemsstatene fastsette praktiske ordninger for å fremme effektiv viderebruk av dokumenter. Disse ordningene kan særlig omfatte midler for å gi tilstrekkelige opplysninger om de rettighetene som fastsettes i dette direktiv, og for å tilby relevante støtte og veiledning.
6. Følgende enheter skal ikke være forpliktet til å etterkomme denne artikkel:
 - a) Offentlige foretak.
 - b) Utdanningsinstitusjoner, forskningsutøvende organisasjoner og forskningsfinansierende organisasjoner.

KAPITTEL III

VILKÅR FOR VIDEREBRUK

*Artikkel 5***Tilgjengelige formater**

1. Med forbehold for kapittel V skal offentlige organer og offentlige foretak gjøre sine dokumenter tilgjengelige i alle allerede foreliggende formater eller språkversjoner og, dersom det er mulig og hensiktsmessig, elektronisk, i formater som er åpne, maskinleselige, søkbare og kan viderebrukes, sammen med tilhørende metadata. Både formatet og metadataene skal, dersom det er mulig, være i samsvar med formelle åpne standarder.
2. Medlemsstatene skal oppmuntre offentlige organer og offentlige foretak til å produsere og gjøre tilgjengelig dokumenter som hører inn under dette direktivs virkeområde, i samsvar med prinsippet om «innebygd åpenhet og åpenhet som standardinnstilling».
3. Nr. 1 innebærer ikke at offentlige organer er forpliktet til å framstille eller tilpasse dokumenter eller framlegge utdrag for å etterkomme nevnte nummer, dersom dette krever en uforholdsmessig stor innsats og ikke bare enkle operasjoner.
4. Det skal ikke kreves at offentlige organer skal fortsette å produsere og lagre en viss type dokumenter for at en privat eller offentlig organisasjon skal kunne viderebruke slike dokumenter.
5. Offentlige organer skal gjøre dynamiske data tilgjengelige for viderebruk umiddelbart etter innsamling, ved hjelp av hensiktsmessige API-er og, dersom det er relevant, som en massenedlasting.
6. Dersom det vil overskride det offentlige organets økonomiske og tekniske kapasitet å gjøre dynamiske data tilgjengelige for viderebruk umiddelbart etter innsamling, som nevnt i nr. 5, og dermed medføre en uforholdsmessig stor innsats, skal disse dynamiske dataene gjøres tilgjengelige for viderebruk innen en frist eller med midlertidige tekniske begrensninger som ikke på en utilbørlig måte hemmer utnyttelsen av deres økonomiske og sosiale potensial.
7. Nr. 1-6 får anvendelse på eksisterende dokumenter som offentlige foretak er i besittelse av, og som er tilgjengelige for viderebruk.
8. Datasettene med høy verdi, som oppført i samsvar med artikkel 14 nr. 1, skal gjøres tilgjengelige for viderebruk i et maskinleselig format ved hjelp av hensiktsmessige API-er og, dersom det er relevant, som en massenedlasting.

*Artikkel 6***Gebyrprinsipper**

1. Viderebruk av dokumenter skal være vederlagsfritt.
Dekning av marginalkostnaden som påløper ved reproduksjon, utlevering og formidling av dokumenter samt ved anonymisering av personopplysninger og tiltak som treffes for å beskytte kommersielt fortrolige opplysninger, kan imidlertid tillates.
2. Som unntak får nr. 1 ikke anvendelse på følgende:
 - a) Offentlige organer som er forpliktet til å generere inntekter for å dekke en betydelig del av kostnadene knyttet til utføring av deres offentlige oppgaver.
 - b) Biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver.
 - c) Offentlige foretak.
3. Medlemsstatene skal på internett offentliggjøre en liste over de offentlige organene som er nevnt i nr. 2 bokstav a).
4. I tilfellene nevnt i nr. 2 bokstav a) og c) skal samlede gebyrer beregnes i samsvar med objektive, åpne og kontrollerbare kriterier. Slike kriterier skal fastsettes av medlemsstatene.

Den samlede inntekten fra utlevering og tillatelse til viderebruk av dokumenter i den relevante regnskapsperioden skal ikke overstige kostnadene for innsamling, produksjon, reproduksjon, formidling og datalagring samt en rimelig avkastning på investeringene, og, dersom det er relevant, anonymisering av personopplysninger og tiltak som treffes for å beskytte kommersielt fortrolige opplysninger.

Gebyrene skal beregnes i samsvar med gjeldende regnskapsprinsipper.

5. Når offentlige organer nevnt i nr. 2 bokstav b) pålegger gebyrer, skal ikke den samlede inntekten fra utlevering og tillatelse til viderebruk av dokumenter i den relevante regnskapsperioden overstige kostnadene for innsamling, produksjon, reproduksjon, formidling, datalagring, bevaring og rettighetsklarering og, dersom det er relevant, anonymisering av personopplysninger og tiltak som treffes for å beskytte kommersielt fortrolige opplysninger, samt en rimelig avkastning på investeringene.

Gebyrene skal beregnes i samsvar med regnskapsprinsippene som gjelder for de aktuelle offentlige organene.

6. Viderebruk av følgende skal være vederlagsfritt for brukeren:

- a) Med forbehold for artikkel 14 nr. 3), 4) og 5), datasettene med høy verdi som oppført i samsvar med nr. 1 i nevnte artikkel.
- b) Forskningsdata nevnt i artikkel 1 nr. 1 bokstav c).

Artikkel 7

Innsyn

- 1. Når det gjelder standardgebyrer for viderebruk av dokumenter, skal gjeldende vilkår og faktiske gebyrbeløp, herunder beregningsgrunnlaget for slike gebyrer, fastsettes på forhånd og offentliggjøres, elektronisk dersom det er mulig og hensiktsmessig.
- 2. Når det gjelder andre gebyrer for viderebruk enn dem som er nevnt i nr. 1, skal de faktorene det vil bli tatt hensyn til ved beregning av disse gebyrene, angis på forhånd. På anmodning skal innehaveren av de aktuelle dokumentene også angi hvordan slike gebyrer er beregnet for den konkrete anmodningen om viderebruk.
- 3. Offentlige organer skal sikre at de som anmoder om å viderebruke dokumenter, underrettes om klageadgang i forbindelse med vedtak eller praksis som berører dem.

Artikkel 8

Standardlisenser

- 1. Viderebruk av dokumenter skal ikke være underlagt vilkår, med mindre slike vilkår er objektive, rimelige, ikke medfører forskjellsbehandling og er begrunnet med hensynet til et mål av allmenn interesse.

Dersom viderebruken er underlagt vilkår, skal disse vilkårene ikke begrense mulighetene for viderebruk unødig og skal ikke brukes for å begrense konkurranse.

- 2. I medlemsstater der det brukes lisenser, skal medlemsstatene sikre at standardlisenser for viderebruk av dokumenter fra offentlig sektor som kan tilpasses hver enkelt lisenssøknad, er tilgjengelige og kan behandles elektronisk. Medlemsstatene skal oppmuntre til bruk av slike standardlisenser.

Artikkel 9

Praktiske ordninger

- 1. Medlemsstatene skal sørge for praktiske ordninger som gjør det lettere å søke etter dokumenter som er tilgjengelige for viderebruk, for eksempel i form av lister over de viktigste dokumentene med relevante metadata, som er tilgjengelige via internett og i maskinleselig format dersom det er mulig og hensiktsmessig, og nettportaler med lenker til disse listene over informasjonskilder. Når det er mulig, skal medlemsstatene legge til rette for tverrspråklig søk etter dokumenter, særlig ved å muliggjøre aggregering av metadata på unionsplan.

Medlemsstatene skal også oppmuntre offentlige organer til å lage praktiske ordninger for å gjøre det lettere å bevare dokumenter som er tilgjengelige for viderebruk.

- 2. Medlemsstatene skal i samarbeid med Kommisjonen fortsette arbeidet med å forenkle tilgangen til datasett, særlig ved å fastsette et felles tilgangspunkt og ved gradvis å tilgjengeliggjøre egnede datasett hos offentlige organer med hensyn til de dokumentene som dette direktiv får anvendelse på, samt til data som Unionens institusjoner er i besittelse av, i formater som er tilgjengelige, lett søkbare og som kan viderebrukes elektronisk.

Artikkel 10

Forskningsdata

1. Medlemsstatene skal støtte tilgangen til forskningsdata ved å vedta nasjonal politikk og relevante tiltak med sikte på å gjøre data fra offentlig finansiert forskning åpent tilgjengelige («retningslinjene for åpen tilgang»), etter prinsippet om «åpenhet som standardinnstilling» og i samsvar med FAIR-prinsippene. I denne sammenheng bør betenkeligheter med hensyn til immaterialrettigheter, vern av personopplysninger og fortrolighet, sikkerhet og legitime forretningsinteresser tas hensyn til, i samsvar med prinsippet «så åpent som mulig, så lukket som nødvendig». Disse retningslinjene for åpen tilgang skal være rettet mot forskningsutøvende organisasjoner og forskningsfinansierende organisasjoner.
2. Uten at det berører artikkel 1 nr. 2 bokstav c) skal forskningsdata viderebrukes for kommersielle eller ikke-kommersielle formål i samsvar med kapittel III og IV, i den grad de er offentlig finansiert og forskere, forskningsutøvende organisasjoner eller forskningsfinansierende organisasjoner allerede har offentliggjort dem gjennom et sentralt datalager i institusjonen eller et emnebasert datalager. I den forbindelse skal det tas hensyn til legitime forretningsinteresser, kunnskapsoverføring og allerede eksisterende immaterialrettigheter.

KAPITTEL IV

LIKEBEHANDLING OG KONKURRANSEREGLER

Artikkel 11

Likebehandling

1. Gjeldende vilkår for viderebruk av dokumenter skal ikke innebære forskjellsbehandling for sammenlignbare kategorier av viderebruk, herunder viderebruk over landegrensene.
2. Dersom dokumenter viderebrukes av et offentlig organ som utgangsmateriale for dens kommersielle virksomhet, som ikke hører inn under dens offentlige oppgaver, skal de samme gebyrene og andre vilkår anvendes for utlevering av dokumenter til denne virksomheten som for andre brukere.

Artikkel 12

Avtaler om enerett

1. Alle potensielle markedsdeltakere skal ha mulighet til å viderebruke dokumenter, selv om en eller flere markedsdeltakere allerede utnytter verdikjæpende produkter på grunnlag av disse dokumentene. Kontrakter eller andre avtaler mellom de offentlige organene eller offentlige foretakene som er i besittelse av dokumentene, og tredjeparter, skal ikke medføre enerett.
2. Dersom enerett imidlertid er nødvendig for å yte en tjeneste i allmennhetens interesse, skal begrunnelsen for å tildele en slik enerett regelmessig vurderes på nytt, og under alle omstendigheter hvert tredje år. Avtaler om enerett som er etablert 16. juli 2019 eller senere, skal gjøres offentlig tilgjengelige på internett minst to måneder før de trer i kraft. De endelige vilkårene i slike avtaler skal være åpne og skal gjøres offentlig tilgjengelige på internett.

Dette nummer får ikke anvendelse på digitalisering av kulturelle ressurser.

3. Uten hensyn til nr. 1 skal perioden med enerett i alminnelighet ikke overstige ti år dersom eneretten gjelder digitalisering av kulturelle ressurser. Dersom denne perioden overstiger ti år, skal varigheten tas opp til ny vurdering i løpet av det ellefte året og deretter, dersom det er relevant, hvert sjuende år.

Avtalene om enerett nevnt i første ledd skal offentliggjøres og være åpne for innsyn.

Ved enerett som nevnt i første ledd, skal det berørte offentlige organet kostnadsfritt motta en kopi av de digitaliserte kulturelle ressursene som en del av avtalen. Kopien skal være tilgjengelig for viderebruk ved utløpet av perioden med enerett.

4. Juridiske eller praktiske ordninger som, uten at de uttrykkelig gir enerett, har som mål eller med rimelighet kan forventes å føre til begrenset tilgjengelighet for viderebruk av dokumenter av andre enheter enn den tredjeparten som deltar i ordningen, skal gjøres offentlig tilgjengelige på internett minst to måneder før de trer i kraft. Virkningen av slike juridiske eller praktiske ordninger for tilgang til data for viderebruk skal regelmessig vurderes på nytt, og under alle omstendigheter hvert tredje år. De endelige vilkårene i slike avtaler skal være åpne og skal gjøres offentlig tilgjengelige på internett.

5. Avtaler om enerett som eksisterer 17. juli 2013, og som ikke oppfyller kravene til unntak fastsatt i nr. 2 og 3, og som ble inngått av offentlige organer, skal opphøre ved kontraktens utløp, og under alle omstendigheter senest 18. juli 2043.

Avtaler om enerett som eksisterer 16. juli 2019, og som ikke oppfyller kravene til unntak fastsatt i nr. 2 og 3, og som ble inngått av offentlige foretak, skal opphøre ved kontraktens utløp, og under alle omstendigheter senest 17. juli 2049.

KAPITTEL V

DATASETT MED HØY VERDI

Artikkel 13

Tematisk kategorier av datasett med høy verdi

1. Med sikte på å fastsette vilkår til støtte for viderebruk av datasett med høy verdi er det angitt en liste over tematiske kategorier av slike datasett i vedlegg I.
2. Kommisjonen gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 15 for å endre vedlegg I, ved å tilføye nye tematiske kategorier av datasett med høy verdi som gjenspeiler tekniske framskritt og markedsutviklingen.

Artikkel 14

Særskilte datasett med høy verdi og ordninger for offentliggjøring og viderebruk

1. Kommisjonen skal vedta gjennomføringsrettsakter som fastsetter en liste over særskilte datasett med høy verdi som tilhører kategoriene fastsatt i vedlegg I, og som offentlige organer og offentlige foretak er i besittelse av, blant de dokumentene som dette direktiv får anvendelse på.

Slike særskilte datasett med høy verdi skal

- a) være tilgjengelige vederlagsfritt, med forbehold for nr. 3, 4 og 5,
- b) være maskinleselige,
- c) utleveres via API-er, og
- d) utleveres som en massenedlasting, dersom det er relevant.

Disse gjennomføringsrettsaktene kan presisere ordningene for offentliggjøring og viderebruk av datasett med høy verdi. Slike ordninger skal være forenlige med åpne standardlisenser.

Ordningene kan omfatte vilkår som gjelder for viderebruk, formater for data og metadata og tekniske ordninger for formidling. Investeringer som medlemsstatene foretar i strategier for åpne data, for eksempel investeringer i utvikling og innføring av visse standarder, skal tas hensyn til og veies opp mot de mulige fordelene ved oppføring på listen.

Disse gjennomføringsrettsaktene skal vedtas i samsvar med undersøkelsesprosedyren nevnt i artikkel 16 nr. 2.

2. Identifikasjon av særskilte datasett med høy verdi i henhold til nr. 1 skal bygge på en vurdering av deres evne til å
 - a) skape vesentlige sosioøkonomiske og miljømessige fordeler og nyskapende tjenester,
 - b) være til nytte for et høyt antall brukere, særlig SMB-er,
 - c) bidra til å generere inntekter, og
 - d) kombineres med andre datasett.

For å identifisere slike særskilte datasett med høy verdi skal Kommisjonen holde hensiktsmessige konsultasjoner, herunder på ekspertnivå, foreta en konsekvensanalyse og sikre komplementaritet med eksisterende rettsakter, for eksempel direktiv 2010/40/EU, med hensyn til viderebruk av dokumenter. Denne konsekvensanalysen skal omfatte en nytte- og kostnadsanalyse og en analyse av hvorvidt vederlagsfri utlevering av datasett med høy verdi av offentlige organer som er forpliktet til å generere inntekter for å dekke en betydelig del av kostnadene knyttet til utføring av deres offentlige oppgaver, vil ha en vesentlig innvirkning på slike organers budsjetter. Når det gjelder datasett med høy verdi som offentlige foretak er i besittelse av, skal konsekvensanalysen ta særlig hensyn til de offentlige foretakenes rolle i et konkurransepreget økonomisk miljø.

3. Som unntak fra nr. 1 annet ledd bokstav a) skal gjennomføringsrettsaktene nevnt i nr. 1 fastsette at vederlagsfri tilgang til datasett med høy verdi ikke skal gjelde for særskilte datasett med høy verdi som offentlige foretak er i besittelse av, dersom dette vil føre til konkurransevridning på de aktuelle markedene.
4. Kravet om å gjøre datasett med høy verdi tilgjengelige vederlagsfritt i henhold til nr. 1 annet ledd bokstav a), får ikke anvendelse på biblioteker, herunder universitetsbiblioteker, museer og arkiver.
5. Dersom offentlige organer som er forpliktet til å generere inntekter for å dekke en betydelig del av kostnadene knyttet til utføring av deres offentlige oppgaver, gjør datasett med høy verdi tilgjengelige vederlagsfritt, og dette vil ha en vesentlig innvirkning på budsjettet til de aktuelle organene, kan medlemsstatene unnta nevnte organer fra kravet om å gjøre disse datasettene med høy verdi tilgjengelig vederlagsfritt i et tidsrom på høyst to år etter ikrafttreddelsen av den relevante gjennomføringsrettsakten vedtatt i samsvar med nr. 1.

KAPITTEL VI

SLUTTBESTEMMELSER

Artikkel 15

Utøvelse av delegert myndighet

1. Myndigheten til å vedta delegerte rettsakter gis Kommisjonen med forbehold for vilkårene fastsatt i denne artikkel.
2. Myndigheten til å vedta de delegerte rettsaktene nevnt i artikkel 13 nr. 2 skal gis Kommisjonen for en periode på fem år fra 16. juli 2019. Kommisjonen skal utarbeide en rapport om den delegerte myndigheten senest ni måneder før utgangen av femårsperioden. Delegeringen av myndighet skal stilltiende forlenges med perioder av samme varighet, med mindre Europaparlamentet eller Rådet motsetter seg en forlengelse senest tre måneder før utløpet av hver periode.
3. Den delegerte myndigheten nevnt i artikkel 13 nr. 2 kan når som helst tilbakekalles av Europaparlamentet eller Rådet. En beslutning om tilbakekalling innebærer at den delegerte myndigheten som angis i beslutningen, opphører å gjelde. Den trer i kraft dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende* eller på et senere tidspunkt angitt i beslutningen. Den berører ikke gyldigheten av delegerte rettsakter som allerede er trådt i kraft.
4. Før Kommisjonen vedtar en delegert rettsakt, skal den rådspørre sakkyndige utpekt av hver medlemsstat i samsvar med prinsippene fastsatt i den tverrinstitusjonelle avtalen av 13. april 2016 om bedre regelverksutforming.
5. Så snart Kommisjonen vedtar en delegert rettsakt, skal den underrette Europaparlamentet og Rådet samtidig om dette.
6. En delegert rettsakt vedtatt i henhold til artikkel 13 nr. 2 skal tre i kraft bare dersom verken Europaparlamentet eller Rådet har gjort innsigelse mot rettsakten innen en frist på tre måneder etter at rettsakten ble meddelt Europaparlamentet og Rådet, eller dersom både Europaparlamentet og Rådet innen utløpet av denne fristen har underrettet Kommisjonen om at de ikke kommer til å gjøre innsigelse. På Europaparlamentets eller Rådets initiativ forlenges denne fristen med tre måneder.

Artikkel 16

Komitéprosedyre

1. Kommisjonen skal bistås av en komité for åpne data og viderebruk av informasjon fra offentlig sektor. Nevnte komité skal være en komité i henhold til forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når det vises til dette nummer, får artikkel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikkel 17

Innarbeiding i nasjonal rett

1. Medlemsstatene skal innen 17. juli 2021 sette i kraft de lovene og forskriftene som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv. De skal umiddelbart oversende Kommisjonen teksten til disse bestemmelsene.

Når disse bestemmelsene vedtas av medlemsstatene, skal de inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. De skal også inneholde en erklæring om at henvisninger i gjeldende lover og forskrifter til direktivet som oppheves ved dette direktiv, skal forstås som henvisninger til dette direktiv. Nærmere regler for henvisningen og ordlyden i erklæringen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelsene som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 18

Kommisjonens vurdering

1. Kommisjonen skal tidligst 17. juli 2025 foreta en vurdering av dette direktiv, og framlegge en rapport om de viktigste resultatene av denne vurderingen for Europaparlamentet og Rådet og for Den europeiske økonomiske og sosiale komité.

Medlemsstatene skal framlegge for Kommisjonen de opplysningene som er nødvendige for utarbeiding av denne rapporten.

2. Vurderingen skal særlig omhandle dette direktivs virkeområde og sosiale og økonomiske virkninger, herunder

- a) omfanget av økningen i viderebruk av dokumenter fra offentlig sektor som dette direktiv får anvendelse på, særlig av SMB-er,
- b) virkningen av datasett med høy verdi,
- c) følgene av de anvendte gebyrprinsippene og viderebruken av offisielle tekster av lovgivningsmessig og administrativ art,
- d) viderebruk av dokumenter som andre enheter enn offentlige organer er i besittelse av,
- e) tilgjengeligheten til og bruken av API-er,
- f) samspillet mellom regler for vern av personopplysninger og muligheter til viderebruk,
- g) ytterligere muligheter for å få det indre marked til å fungere på en mer tilfredsstillende måte og for å fremme den økonomiske utviklingen og utviklingen av arbeidsmarkedet.

Artikkel 19

Oppheving

Direktiv 2003/98/EF, endret ved direktivet oppført i vedlegg II del A, oppheves med virkning fra 17. juli 2021, uten at dette berører medlemsstatenes forpliktelser i forbindelse med fristene for innarbeiding i nasjonal rett og datoene for anvendelse av direktivene angitt i vedlegg II del B.

Henvisninger til det opphevede direktivet skal forstås som henvisninger til dette direktiv og leses som angitt i sammenligningstabellen i vedlegg III.

Artikkel 20

Ikrafttredelse

Dette direktiv trer i kraft den 20. dagen etter at det er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

*Artikkel 21***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel 20. juni 2019.

For Europaparlamentet

A. TAJANI

President

For Rådet

G. CIAMBA

Formann

UOFFISIELL OVERSETTELSE

VEDLEGG I

Liste over tematiske kategorier av datasett med høy verdi, som nevnt i artikkel 13 nr. 1

1. Geodata
 2. Jordobservasjon og miljø
 3. Meteorologiske data
 4. Statistikk
 5. Selskaper og eierskap
 6. Mobilitet
-

UOFFISIELL OVERSETTELSE

VEDLEGG II

Del A

Opphevet direktiv med endringer

(nevnt i artikkel 19)

Europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/98/EF (EUT L 345 av 31.12.2003, s. 90)	
Europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/37/EU (EUT L 175 av 27.6.2013, s. 1).	

Del B

Frister for innarbeiding i nasjonal rett og anvendelsesdatoer

(nevnt i artikkel 19)

Direktiv	Frist for innarbeiding	Anvendelsesdato
2003/98/EF	1. juli 2005	1. juli 2005
2013/37/EU	18. juli 2015	18. juli 2015

VEDLEGG III

SAMMENLIGNINGSTABELL

Direktiv 2003/98/EF	Dette direktiv
Artikkel 1 nr. 1	Artikkel 1 nr. 1 innledende ordlyd
	Artikkel 1 nr. 1 bokstav a), b) og c)
Artikkel 1 nr. 2 innledende ordlyd	Artikkel 1 nr. 2 innledende ordlyd
Artikkel 1 nr. 2 bokstav a)	Artikkel 1 nr. 2 bokstav a)
—	Artikkel 1 nr. 2 bokstav b)
Artikkel 1 nr. 2 bokstav b)	Artikkel 1 nr. 2 bokstav c)
Artikkel 1 nr. 2 bokstav c)	Artikkel 1 nr. 2 bokstav d)
—	Artikkel 1 nr. 2 bokstav e)
Artikkel 1 nr. 2 bokstav ca)	Artikkel 1 nr. 2 bokstav f)
Artikkel 1 nr. 2 bokstav cb)	Artikkel 1 nr. 2 bokstav g)
Artikkel 1 nr. 2 bokstav cc)	Artikkel 1 nr. 2 bokstav h)
Artikkel 1 nr. 2 bokstav d)	Artikkel 1 nr. 2 bokstav i)
Artikkel 1 nr. 2 bokstav e)	Artikkel 1 nr. 1 bokstav l)
Artikkel 1 nr. 2 bokstav f)	Artikkel 1 nr. 2 bokstav j)
—	Artikkel 1 nr. 2 bokstav k)
Artikkel 1 nr. 3	Artikkel 1 nr. 3
Artikkel 1 nr. 4	Artikkel 1 nr. 4
Artikkel 1 nr. 5	Artikkel 1 nr. 5
—	Artikkel 1 nr. 6 og 7
Artikkel 2 innledende ordlyd	Artikkel 2 innledende ordlyd
Artikkel 2 nr. 1	Artikkel 2 nr. 1
Artikkel 2 nr. 2	Artikkel 2 nr. 2
—	Artikkel 2 nr. 3 og 5
Artikkel 2 nr. 3	Artikkel 2 nr. 6
—	Artikkel 2 nr. 7-10
Artikkel 2 nr. 4	Artikkel 2 nr. 11
Artikkel 2 nr. 5	Artikkel 2 nr. 12
Artikkel 2 nr. 6	Artikkel 2 nr. 13
Artikkel 2 nr. 7	Artikkel 2 nr. 14
Artikkel 2 nr. 8	Artikkel 2 nr. 15
Artikkel 2 nr. 9	Artikkel 2 nr. 4
—	Artikkel 2 nr. 16 og 17
Artikkel 3	Artikkel 3
Artikkel 4 nr. 1	Artikkel 4 nr. 1
Artikkel 4 nr. 2	Artikkel 4 nr. 2

Direktiv 2003/98/EF	Dette direktiv
Artikkel 4 nr. 3	Artikkel 4 nr. 3
Artikkel 4 nr. 4	Artikkel 4 nr. 4
—	Artikkel 4 nr. 5
Artikkel 4 nr. 5	Artikkel 4 nr. 6 innledende ordlyd
	Artikkel 4 nr. 6 bokstav a) og b)
Artikkel 5 nr. 1	Artikkel 5 nr. 1
—	Artikkel 5 nr. 2
Artikkel 5 nr. 2	Artikkel 5 nr. 3
Artikkel 5 nr. 3	Artikkel 5 nr. 4
—	Artikkel 5 nr. 5–8
—	Artikkel 6 nr. 1 første ledd
Artikkel 6 nr. 1	Artikkel 6 nr. 1 annet ledd
Artikkel 6 nr. 2 innledende ordlyd	Artikkel 6 nr. 2 innledende ordlyd
Artikkel 6 nr. 2 bokstav a)	Artikkel 6 nr. 2 bokstav a)
Artikkel 6 nr. 2 bokstav b)	—
Artikkel 6 nr. 2 bokstav c)	Artikkel 6 nr. 2 bokstav b)
—	Artikkel 6 nr. 2 bokstav c)
—	Artikkel 6 nr. 3
Artikkel 6 nr. 3	Artikkel 6 nr. 4
Artikkel 6 nr. 4	Artikkel 6 nr. 5
—	Artikkel 6 nr. 6
Artikkel 7 nr. 1	Artikkel 7 nr. 1
Artikkel 7 nr. 2	Artikkel 7 nr. 2
Artikkel 7 nr. 3	—
Artikkel 7 nr. 4	Artikkel 7 nr. 3
Artikkel 8	Artikkel 8
Artikkel 9	Artikkel 9 nr. 1
—	Artikkel 9 nr. 2
—	Artikkel 10 nr. 1 og 2
Artikkel 10	Artikkel 11
Artikkel 11 nr. 1	Artikkel 12 nr. 1
Artikkel 11 nr. 2	Artikkel 12 nr. 2
Artikkel 11 nr. 2a	Artikkel 12 nr. 3
—	Artikkel 12 nr. 4
Artikkel 11 nr. 3	—
Artikkel 11 nr. 4	Artikkel 12 nr. 5
—	Artikkel 13–16
Artikkel 12	Artikkel 17 nr. 1
—	Artikkel 17 nr. 2
Artikkel 13 nr. 1	Artikkel 18 nr. 1
Artikkel 13 nr. 2	—

Direktiv 2003/98/EF	Dette direktiv
Artikkel 13 nr. 3	Artikkel 18 nr. 2 innledende ordlyd
—	Artikkel 18 nr. 2 bokstav a)–g)
—	Artikkel 19
Artikkel 14	Artikkel 20
Artikkel 15	Artikkel 21
—	Vedlegg I, II og III

UOFFISIELL OVERSETTELSE